

במדרגה לא במקום, כי התעלה מהמקום (כ"א אחר שאין מקום יגיעוהו). ועל שני הדמיונים לא יתכן שיהיה דמותו אצל הדמיון אלא (כ"א דמות) צורת הגדול שבבני אדם, שממנו יוצא התוכן והסדר לשאר בני אדם על מדרגות, כאשר יוצא ממנו יתברך סדר העולם ומתכונתו, ורואים אותו בעת שהוא מהעדה ומהקם ודן את המלכים, עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב. ובעת הכעס והמחשבה לנפוש יושב על כסא רם ונשא ושרפים עומדים ממעל לו. ובעת הנסיעה המרכבה אשר ראה

אוצר נחמד

קול יהודה

ראה לבא השמים מהמקומיים הקרונים וחולתם צורת אדם וכו', ופס ביאלרו כי זולתם רמז לרומיים שאין מדרגתם קרובה כראשונים, רוח השואל יעלה עליו לבקש ולמור חף יחמר הכה שהלדס צורתם הקרובים בלבד. אמנם ישל הספק ויטול ביאלרו כי זכר העולים שבים אצל כוללו במחמר בללמו דממותם, להורות כי מה שדמה הבורא לאדם הוא מנד העליונים שבמלאכיו היושבים ראשונים במלאכות, שגם הם צורתם אדם כאמור. וכל זה לקדק הדמיון ולהעלתו ככל מה ששפסר: בי התעלה מהמקום. כי היוהו ית' בלתי גשם אין לו מקום ויקוהו: ועל שני הדמיונים ר"ל הן שיהיה דמיונו ית' לאדם מל' שכלו של אדם וכוונו בעולם קפן כאמור, הן שיהיה זה מנד האדם העליון הדומה לצורתו לפתחון כאמור: הגדול שבבני אדם. הוא המך אשר מעלתו גדלה מאד על שאר בני אדם. ועל זאת שגם הפייטן בחמו, ופס מראות לבבואת לבנים אל גדולהו, ואין חנינים ואין הכניה ואין קן לפגונהו, רק מראיו לעין נביאיו כמלך רם ומתנשא: התרוך. מהסגוה על דבר: על כודרות. כי שופס דקד במדינה לכל איש ממנה לא יכלה את חקו, והחסיים שניים ושלשים יעשה ויכוונה, איש אשר ממדרגתו יבךך רוחם כראוי להם: ורואים אותו בעת שהוא מהעדה וכו'. הוא דניאל שמו אליו באמרו אל אשר ראה אותו בדמות מך לו שופס וכו': ובעת הכעס והמחשבה לנפוש יב' זה חזון ישיעיהו אשר חזה בשנת מות המלך עזריהו כאמרו (ישעיהו ו') ותראה את ה' יושב על כסא רם ושאל וגו'. ועל דעת ההכר היה זה הוראים כי נכון כסאו יתברך מאל סלגט שכינתו מעם שפס

במדרגה. ר"ל אל שפי' מדרגה, כי לשון קרוב אשר שיוון על קרנות המקום, כמ"ס העיר הקרובה אל ההלל, וזה לא יספן בענינים דומיים שאין בעולם הרומי לא גדול ולא מקום, אבל ר"ל קרוב מדרגה: ועל שני הדמיונים. ר"ל שן מנד רוח אלפי אבד בעולמו שבבני אדם והוא האדם הבנים, והן מנד תורא האדם בעולם השלל: התוכן. המדה: כולו לא יהיו נקראים אדם אך כמות שדי ומחו וער כאלו תורה, ומנאל כל מילואים כאליו הוא בעל, וזכר בערך האל יתברך המקיים העולמות כולם: ורואים אותו. כנביאים רואים את ה' כפי': בעת שהוא מהעדה מלכין. בעת שהוא מעביר מליים מגדולתם: ומקום אחרים מתחייט: עד די כרסון רמיו. שאמר דניאל שזכרתי למעלה, יריגה למר שהבקים שאבדן קלא זה ומקום זה, למען ידעו כי הוא יתברך ממלך מליים וכו' ומהנה, כמו שאמר ועתיק יומין יתיב, ר"ל הוא לבדו כבאו נכון ובלבוו קיימת מיומין עתיקין, ר"ל בני ראשים ובני תהלות. ומלל יתיב ר"ל קיום, עד שכלת המליים אמתותם: ובעת הכעס והמחשבה לבכוע. כמו שפס בעת מות עזריהו ופס יהיה את ה' יושב על כסא רם ושאל, מורה על הכעס והמתחנה לנפוש ולשפס דניאל על שפי' יתברך מיראל ומתנשא בלבק שכניו עזריהו, ופס שפס עתאמר לבכועו אלך מעל הכסא, וכאן באמר שהוא רם ונשא. וזה מבורר בענין שס שאמר השמן לב העם הוא וגו' ועיניו השע וגו': ושרפים עומדים ממעל לו. זה מורה על דין וכונה לכות כמו האל הסורף והמלה: ובעת הביטעה. סלוק שכניו מאל', לשיך ראה יחוקאל אותו ית' בדמות מרכבת המלך ומתרחיו בעת שכניו, ולך דבר דמות ארבעה אופנים עתיקין מרכבת עזריהו, ופס אופנים מרמזים על החטטס, ועוד ית' לב אלף סודות עמוקות, והכנר לא נא אלא לבאר הדברים על פי פשוטיים

פשוטים: ובעת הנסיעה וכו'. ר"ל שבעה נסיעה שכניו יתברך מיראל ראה יחוקאל את המרכבה. יאולס לבו ההכר יתשכ דרכו כי נסיעה השכינה היה רעה רבנה והרמז על ין אלהיים בקרבם, ולאו הוליא נבוכדנאצר מירושלים את כל אזורות בית ה' וחלוצות בית המלך ויקפן את כל כלי חזבת אשר עשה שלמה בהיכל ה'. והגלה את כל גדולי ירושלים ואת כל הכרדים ואת כל גבורי החיל עשרת אלפים גולה וכל ההרש והחסנר לא יתשכר זולת לזה עם הארץ וגו' (כמוחזר במלכים ב' כ"ד) ושכינה על מי שורה. ויחוקאל עממו גלה אז עם יהויכין על קן יאמר בספורים כי על כהני כנסת יחוקאל אשר בבבל חוקק יהויכין וכל הכהנים עמו בגולה בבלי יהויכין בראש ויחוקאל בכוף, וכמו שזכר הכ"א בהקדמת פירוש יחוקאל. והנה בשנה החמישים לגלות יויכין ראה יחוקאל את המרכבה המורה על סלוק השכינה בחסמים מךך רובכ על מרכבתו לנפוש, ויהיך יחוקאלו כל הכרדים הלאה פל כן נזר אומר כי בעת הנסיעה ראה יחוקאל את המרכבה, והגסיעה היהת מאלו גלה עם יויכין כאמור, אלוים שחר את הכמלה הולח במחשבו חון למקום הנבואה, כאמרו שס במחלה נבואתו וליי בתוך הגולה על גדר כבר לפתחו השמיים ותראה מראות אלהים, בחמשה למדש היא השנה החמישים לגלות המלך יויכין היה היה דבר ה' אל יחוקאל כן בוזי הכהן באתך כשדים על גדר כנר ותטי עליו שס יד ה'. ושפס יבאר אמרו

יאה יחוקאל ושמרה כלה במחשבתו חוץ למקום הנבואה, והוא כאשר שת אר

קול יהודה

אוצר נחמד

פשוטים : וישמרה כולה במחשבתו . כל עין המרכס
 סיס חקוק מתחבטו על יחוקאל , כי לדעת החבר כי זאת
 המראה נגלה אליו באל' בעת גלות ימינו אשר הגלה ונבדלנו
 את המלך ויובין ואת כל השבים והתפרסם המלך (מ"ט)
 במלכים ב' (כ"ד), ואז גלס יחוקאל גם כן , ומאז בהתקס
 השכינה מירושלים, ואך זאת המראה שראה בעלרס חקוק בקרב
 לבו , עד השנה התמושית לגלות ויובין וזאת בחון הגולם
 שס הויזא ונבואתו אל הפועל , כמ"ס והני בחון הגולה על
 נטר כבר נפתחו השמים ורחלה מראות אלכיס , בתמושה לנדס
 סיה השנה התמושית לגלות המלך ויובין סיה סיה דבר ה' אל
 יחוקאל כן נזיז הכתן בלרן כשירים . וזולני הדבור אליו
 ובמ"ס והפול על פני ואשמע קול מדבר וגו' ונמאר ויאמר
 כן אדם אנכי שולה אחרך וגו' , זה לא סיה רק כנסת
 התמושית, אבל המראה שראה לאשר שראה אוחס ר"ב חמון
 גלות ויובין, להורות על סילוק השכינה , ורק מפני שלא
 סיה אז שום דבר ה' אליו לא הכנה עד שנה התמושית לגלות
 ויובין , ובמדרש סיה דבר ה' אל יחוקאל מאז סיה שגבר
 סיה , ור"ל שאע"פ שנגלה הנבואה בחון לררן סייעו משום
 שכבר שרשה עמיו הנבואה בעודו באל' . וזה נאות לדברי
 הכתר שראה מראות סוכיטס בעתה , וזולס אז לא מלאט שום
 חוון שגייע ליחוקאל בעודו באל' : חוץ למקום הנבואה .
 ר"ל ומאז סוכס סיה מתנבא יחוקאל בחון לררן . ובכר זכר
 זה במאמר ב' סו' י"ד ונאוה יחוקאל ודינאל , וכבר
 סיו מלאטס כניית לראשון ואלו כן השכינה , ע"כ : והוא
 כאשר

החמה וזכיות מהשבתו לנמוע ולקטע שביטות מניושים והשגחתו מעליהם , מה שראה ישעיהו את ה' וישב על
 כסא רם וגאף , כאליו סיה שרמיק השגחתו מהס ומתקלס מהתחמווים והתמחה סין העלויים , והוא אמרו
 וזולני ומלאט את המלך , ומלאטיו עליון שפיו שומרים אל ישראל ותחיים סכינו בלרן בתמוה האל עלו האת
 ג"כ מהס למרוס , כמו שנסעס ועלתה השכינה , וזהו שרטיס עומדים ממעל לו , ותכן יחוקאל ראה את ה'
 בענה הסכינה והרבן כבית , כמו שאמרנו עשר וסיעות נסעס שכינה , כאליו ראה המרכבה מוכנת ללכת כס
 המלך ה' נבואת , כמנהג המלכיס כנסעס מתקוס למקוס שיכינו לו מרכבתו ללכת לדרכו . וזה כלו ענין המשלי
 כלשון כניי אדם , ולכן ראה ארבע חיות ואופטיס לשלמות המשל , כי כמו שהמרכבה הגשמיה אשר אהט
 שעליה ישב המלך כדרכו ויהיגור ארבע כהמות או חיות שמינעות את האופטיס שהמרכבה מתגלגלת עליהס ,
 את ראה יחוקאל מרכבה עליהס שנוטע כה הכבוד האלוי ושיכינו והסתלקה מביה המקדס מקרב ישראל .
 ואמנם על מה יזרו החיות וכן האופטיס והרקיע והכסא והאדם וההשכל , וזהו אני שהאופטיס הם גשמיים
 כדוויים התמושיתס תמיד מהנהגת הכהמות או החיות המניעות אותס , ויוענין כן שחולל חרנס על אופן
 גלגלת , והאופטיס גלגליה , והוא המוכיה שהאופטיס הם הגרמיים השמימיים , ושלין במראה דבר ירמון ליסודות
 אל המוכביס מהס . וזכיות הדבר כן יתחייב שיהיו החיות המוליכות את האופטיס ההם משל לפכלים
 הנבדלים מניעו הגרמיים השמימיים , וזכיות החיות ככלים נבדלים יתחייב שהרקיע שראה על ראשיה סיה
 ג"כ דבר יסוד , וזהו לפע המהיב ממנו ית' על ככלים ההם , במראת המראה אשר עליו סיה חלר מעלת הרובס
 ית' , והאדם וההשכל נאמר על הסנה הראשונה ית' . וזה לדעתי כללות המראה סיה ופירושה . והנה אמר
 כחיות דמות אדם להנה , להגיד שפיו מלאטס משכילים וכו' . וקלרס חיות לפי שהחיות נאמר על הנבזרס
 ועל ההשכלה , ופע"פ שלין בשכלים הנבדלים תנועה , הנה יחס להס הנביא הליכה ועמידה מרואה לסוב ,
 להיות המראה הזאה על דרך מושגי הווש , במראת המראה ושאר המראות כלס , ולניי שחנחו על אופן
 על מניאות השכלים הנבדלים אלס מפלאת התנועה השמימית שסס יעשו , לכן ראה כהס כניסס לרמון על
 סלר בלרן יחוקאל , שח"ס סה יאמר על דברי ההבד העירוהו אל הביאור חזו , ומשלו הסויס כן סה סהיליח
 רעיונו ואל כהס העלה להחיקה על ערטי מהגב דעוהו של חתר , הם כי לא להזכיר שום מסיס על
 דכריו . אך אם על רוחו כן על כל מה א שפתי יתמור סדר שסוה של חבר ועליה אדניו הפעבו , וכמו
 סיזרו דכריו כפי המשכס , אמרו מעתה ד' א שר לקמחיה , ואשס הוא אשוס אשס עשמיס שלס עס נבד

אשר

את גבולו מים סוף עד ים פלשתים, ויכנס בו מדבר סיני ושעיר ופארן, גם מצרים, כי למקום ההוא מעלה כאשר הודמן בו שיפגע התנאים התוריים המצוה בהם, תתראינה הצורות ההם עין בעין במראה ולא בחידות, כאשר נראה המשכן וסדר עבודה וארץ כנען וחלקיה, ומעמד ויעבור ה' על פניו ויקרא, ומעמד

קול יהודה

אשר דרכו וסמרה ממנו ולא ידע את המקום. כי הגה על דעה החבר האופנים יונים הגרמים השמיים, שהרי במה שיבא צבור ימלא כי כבוד ה' הוא כלל המלאכים והכלים הרוחניים כסא ומרכבה ורקיע והאופנים וגלגלים וכו', ה"כ אופנים נחמד וגלגלים נחמד, ומזה נ"ב שאין הרקיע והכסא אלא דבר נבדל, וליסומו כבוד ה' והוא נודק עם מטבאל שם דברי, ה"כ הרקיע והכסא הם דברים נשמיים. וימבאר שם נ"ב שהמלאכים נשמיים לפי שפת החבר. גם קדמם הארבעת סי' ה' שהוא בלתי מאמין במציאות מלאכים מנישי הגרמים השמימיים, ומה שמשבו הפילוסופים לעמוד על מציאותם מלכת המעשה השמימיים, הוא ילעג למו בחמישי סימן כ"א כמזכר למעלה סי' ה': והוא באשר שנת את גבולו וכו'. יבן גבולות מקום הנובאה שקדם יזכרו, כי הגה הוא כאשר שם

אוצר נחמד

באשר שח את גבולו. כלומר הוין מגבל סוס שהוא מים סוף עד ים פלשתים, והוא כפי גוף המנובאה משם ולתכן במצרים ובמדבר ונובאה ירמיה במצרים, לכן אמר שכל אלו בתוך גבול א"י יתענו, וכבר ביאר זה בשני שם ושם פירשנו: כי למקום. ר"ל מה שנתקן בגבולים האלו מעלה: כי באשר הודמין בו שיפגע וכו'. ר"ל אם יודמין במקום שהוא איש הראוי שתהיה עליו שכירות, והוא מי שתקבלו בו תנאים תוריים ושם תנאי הנובאה כמבאר בשני סימן י"ד ובגלגלי סימן ס"ב: וסדר עבודה. לנחמד הכלים המזמנים לעבודה ס', כמו שהולחן והמזכר וכדומה להם, כמבאר בראשון סימן ל"ט: וארץ כנען וחלקיה. כמ"ש ויעל משם מערכות מואב וגו' ויראהו' ה' את כל הארץ וגו' והא כל נפתלי וגו', וכדורו שכל זה היה בראים ורומית משם כאלו פתוחם לנגד עיניו: ומעמד ויעבור ה' על פניו ויקרא. שראה תמונה משם, וחז"ל דרשו מלמד שהעטף הקד"ס כשליח נכדו

הכחוש את נבטו באמרו מים סוף וגו'. וכבר נבאר שם כי מנאים יתענו גם הוא למקום ראויו אל הנובאה, וכאלו הוא מכלל ארץ ישראל, באמרו שם ונובאה ירמיה במצרים וכו' עם מה שנאמר שם סימן ל"ב כי כבר שמו לארץ מנאים מעלה על שאר המצרות וכו', ע"ש היטב בפירושי: גם מצרים כי למקום ההוא מעלה באשר הודמין בו שיפגע וכו'. הורה שם מנאים בכלל הגבול הארץ, והראיה על זה כי למקום ההוא מלאכה כאשר הדמין בו מי ששבע הנשמים התוריים המנובאה בהם, כגון שיהיה שם אדם ראויו ששפחה עליו שיהיה כלהבן ומרים וכיוצא בהם, וכבר נבארנו תנאי הנובאה בשני סימן י"ד ובגלגלי סימן ס"ב. ואפשר לפרש כאשר הדמין בו שיפגע המקום ההוא התנאים וכו', והכל עולה אל כוונה אחת: תתראינה הצורות ההם וכו'. אמר שם דברו צעניו הזרות הגראות לביאים בפינים מפנים שונים, שב לבאר היטב שאין ענין האורות הכהה דבר דמיוני לבד רק התרואה ולא בעין במראה ולא בחידות וכו': באשר נראה הדמשכן. כמו שקדם בראשון סי' ל"ט: וסדר עבודה. זופה יהייה שכוון בזה אל מה שאלמ"ל על אמרו אי אעביד כל טובי על פניך שהראו סדר עבודה וכו' כסדר שפחה רואה אופיו מעטקן וקור"ל י"ג מדות היו מלמד את ישראל וכו'. אלה שהיה זה בכלל מעמד ויעבור שיזכיר בסמוך. עד כן אמרתי שפחה בזה סדר עבודה המבדבות, כי הסדר זומת שפחה עינוה כדק שפחהו תפנים המשכן, ולולא זה היה זר וקשה מאלו לכוין בו הכשר הגלות, כי ברוב דברי האוויים הגאים על ככה לא יתדל קושי עשייהם, וכמו שהורה על כיוצא בו בשלישי מסיון כ"ז עד סימן ס'. ואשר אי אהיה לי נכון צעניו לבאר זה מכה דבריו המזכרים על השני סימן כ"ז באמרו ובכל מה שיש בסדר עבודה מהעבודות וכו', שהוא כולל לכל סדר עבודה הכהנים והגויים והישראלים כבארנו שמה. ובארן הפסקא ההיא שנה דברו לאמר ואיני גוזר שהטובה והעבודה הזאת הוא הסדר הזה אשר זכרתי וכו': וארץ כנען וחלקיה. כלמרו פ' וחתמתי על רלח הספכה וכו' עיניך ימה ולפניה וזימנה ומזרחת ורלח צעניו וגו', ובשפת משפח פ' וחת הכרחה נאמר ויראהו' ה' את כל שחקן את הגלעד עד דן וזה כל נפתלי וגו'. והר"א במרכבת הפשטה אשר לו המשך שמו ע"ז או באמרו פ' וחת הברכה שהיתה רלח וז מושיעו והדברים הנראים היו המחזקים לפי מה ש"ד הפלא, ושחמטם היה רלח הנובאה נמורה לכל לא היתה כפאר נבואותיו שהיו מתקבלות בשללו עד היום הנובאה נעשם במושו. ולהתלין הענין הזה כהב שם כי פעמים מחול הנובאה בשכל ויראה האדם הדברים מעוררים והדרושים כדורים מצלי משל ויחידה כי אם דברים מושללים וידיעות משגות בשלימותם כפי סכפ השכל הממקל אותם. ופעמים מחול דמיון ויראה לו ישמע האדם זורות וענינים המגלילים לא שיעשה אותם הדמיון בעלמו, כי שהי"ם ברלחו יזייר בדמיון הנובאה אותן האורות והדברים המוריים על הדבר הנראה להדישו, וכתחלת הרקיע כה הרלחו כי והנה וגו' (ירמיה כ"ד), אשר משעתי משלח ה' בנאות הגדתי לכם וגו' (ישעיה י"ב), ולהיות המדמה הוא המקבל אותם יהיו זורות דמיוניות בטבעו, ופעמים מחול הנובאה על שיהיה יחד,

ר"ל

ומעמד אליהו במקום ההוא בעצמו. ואלה הענינים אשר לא יושנו מדרך החקשה, במלום פילוסופי יון מפני שהחקשה מרחקת מה שלא נראה כמותו, וקיימו אותם הנביאים מפני שלא יכלו להכחיש מה שראוהו בעין הרוחנית אשר נתן להם יתרון בה, והיו קהלות ברורות נחלקים, לא תעבור עליהם החסכמה, והודו להם והחכמים אשר השיגום, וראו אותם "בעת (כ"א בענין) נבואתם, ואילו היו רואים פילוסופי יון הנביאים בענין נבואתם ומופתיהם, היו מודים להם והיו מבקשים פנים מאופני החקשה איך יגיע האדם למדרגה הזאת. וכבר עשה קצתם זה, כ"ש המתפלספים מאנשי

קול יהודה

אוצר נחמד

ר"ל על הכה השגלי והמדמה, וזה המין מהנבואה בלבד שיער הרב המורה כמו שהראה מהגדר אשר נגד הנבואה ב' ל"ו ח"ב. ופעמים תהול הנבואה בחושים, והוא שיהאדשו דרך הפלא לפניהם משהיה כאלו הם פעמים במציאות ויראו אותם הנביאים או ישמעוהם אם הם קולות מודעים, ולא ידעו דברים מדומים כמו שהשבו החכמים בעיניהם, כי לא היו הנביאים נכפס ולא מטרופי הכל שיראו מחוץ מה שאינו נמצא וכו', ולא היה הכה בטבחה זוהה כי אם בהתהדוהו הדברים ההם בעצמם לפניהם לפעמים במציאות, ומזה המין מהנבואה היו כמתהיכים שראו לאברהם והשב היותם אנשים ונקו לפניהם לאכול, והסוכים ורכב אלף עשרה נער אלפסע בהר סיני אלפסע כמו שהתפלל עליו, ומזה המין הוא ה' השמיעי את מחנה ארם קול רכב וקול סוס, ורבים מזה המין תמצא בספריו הנביאים, וככה כל זה ההתחלפות הוא חלוף הכנה הנביאים ושמיהו זה על זה וכו'. אמנם הנבואה הסמושה פעמים תהיה מפלח המקבלי: שאינם רואים לקבלה בשכלם וגם לא בכחה המדמה, כמו שסיה ענין ישראל בהר סיני, ופעמים תהיה מוחשה להכליות הכרחיים וכו', ומזה המין מצינו שבה הנבואה למרע"ה בענין המשכן שראה אהוה עבה כאלו היה נמצא במציאות, וכמ"ש וראה ושמע הנביאים אשר אתה מראה בהר, והיה זה כדי שיקבל הנביאות ההם בדעה שלמות, כי האורות ההגדסיות יקיימו עם הכוח מה שאם יוכל האדם לזייב עם השכל והדמיון לבד, וכדי שיון משה נורה מלאכה המשכן לאומים כראוי הוצרך לה"י הראויה אליו מוחשה בפרטיותה בחושי וכו'. ומזה המין פעמו היה בענין בראית הארץ שראה משה אלוהו בעיניו בראיה מוחשה לא בלבד כללוא הארץ כי אם גם פרטי כל מחו ומחו וכו'. וע"כ מדברי הר"א המסבירים פנים הר"א הנבואה לזה, כי הר"א הורה בדבריו שלא היה הנבנה הנביאים הזרות הארץ אלא בהתהדוהו הכרחיים בעצמם לפניהם לשפחה במציאות, ולדעה ההצר היה שם נה להתנסם מפני כן העין הנסחרת המוחשה למי שבהר ה' מברואיו מחוזק למעלה: ומעמד אליהו וכו'. כמוזכר במלכים א' י"ט: והיו קהלות ברורות בחלקים וכו'. הנהנה כי רבים היו המהנבאים במראות ה' נבואה אשר נבאו פתח אהל מועד דודי אחר דוד עד שלא יבול פעמים חמד החסכמה ודבר כזו: אשר ה' הראה למה שאמר בראשון סימן ס"ה ואילו היה הפילוסוף באומה שימלא רואים שילופוסוף יון וכו'. היה דומה למה שאמר בראשון סימן ס"ה ואילו היה הפילוסוף באומה שימלא מקובלת ומפירסמות שאינו יכול לדמות אותה היה מתעסק בהקסויו וכו': וכבר עשה זה קצתם. כאשר סוכר על אלפסון שסיה היה דברו עם ירמיה במצרים, ואחרי הלעג והבז אשר התהלך באומה המל ט' יצבריו, נחיצב דברו ושנה את פעמו לשבח בנבואו לכלל דעת כי כרים דבריו ורואה ה' דבר צו ומלאו

לכור וכו': ומעמד אליהו במקום ההוא. ר"ל בהר סיני, וכמו במלכים א' י"ט שממד כהר לפני ה' ובה רוח גדולה ועש. וכל הכור שם טעו בהקצת מה שבטעמם: מפני שא"ל הכהנים אשר לא יושנו מדרך החקשה וכו'. מפני שא"ל הכהנים בדרך מקורה פילוסופיות, לשיך הכהנים פילוסופי יון מרוב זדון גלותם אשר דמו שמש ששם אינם מבינים אינו אמת: והיו קהלות ברורות בחלקים. הנביאים לא היו יודעים אלא היו רבים בדורות שונים כזה אחר זה, וכולם יודעים ראיה הרוחנית כפי מה שהיה אללם, והיה זה מפורסם בעינם כמו שפורסם בין בני אדם כהול האנושי מן הכהנים: לא תעבור עליהם החסכמה. מפני שהיו קהלות רבות בנביאים שונים א"ל שגאמר שכן הסכימו בעינים לחות משאלות שאל לבני אדם, ולמד שלם לבדם עין פקוה ורואים הרוחיות, כי בין רבים אף כי בדורות שונים אין מקום להכחם מוכר במאמר א': ואילו היו רואים פילוסופי יון הנביאים בענין נבואתם וכו'. כלומר פילוסופי יון אשר העניקו בהקצתם מבל אשר לפניהם, אלא היו בדורות הנבואים וראו מוצר ענין נבואתם והכירו הנביאים ההם ואף מוספיהם הדיקים, כבר היו מודים להם: והיו מבקשים פנים מאופני החקשה וכו'. כי אף לראות הפילוסוף לבנינו נבואה חת מה שאינו מקובל לשכלו, ואחר שהוא רואה שכן הדבר בלי ספק הוא נלקח לבקש לו טעמים וכוה, כמו שמתאר ד"ס אליו שפרו לשילופוף מפלחיהם אכן התנגעט אף הוא מוצר אליו הכרול פונה תמיד אל קוטב האפוני, כבר היה שמש רואים את הכחשה והיה מסדר הקדמות לבטל זה, וכעת מה זה ועל מה זה. וכן מי האמין לענין שילופוף פילוסופיות שנתגלה במונח זה, בהתחזה התחור קה של זוכיות ממשלית, אף יגלוהו רבות אשיות נהוות משה, ואף מוצר אליו וזהו מלמדי דברים רבים, והענינים הארוכים וכל הממי למד משתדלים היום לבאר טעם הענינים בכל כחה ועוד לא עלתה נידם. כך אילו לא את הנביאים היו משתדלים לקרב הדבר אל כמלם: ובאשר עשה קצתם זה. כבר נאמר על מאלפסון הפילוסוף

מאנשי התורות הנזכרים בראשון. ואל כמו זה יהיה הרמז באל"ף דל"ת נ"ן י"ד לענין אלהי נמצא, כאילו הוא אומר אדני: ומלאכות ה' בנוי לשליחות, והמלאך

יש

אוצר נחמד

פילוסוף גדול אמר ירמיהו הנביא במצרים ונתחבס האל בו וחל"ו נבכו ונשחמם כראונו כי בנחמנו רוח ה' דבר בו, סדק ולא נוס. והי"א חכמינו זכר וז"ל בנחמנו ירמיה על סדק ועל אכ"ו, ונבשלנו הקבלה בדור ירמיהו מרם הספור הוא בחריכות: מאנשי התורות. אשר נראש הספר וקל להם לנחמנו הקשי פילוסופוס אל האמונה: ואל כמו זה יהיה הרמז באל"ף דל"ת וכו'. חזר לנחמנו דברו בניארור שם אדני שמשמחתו כאילו נחמנו אדוני אלה ונשיל, ודומה אל מה שז"ל בנחמנו, כחומר לטיל כסמין זה, והוא דומה אל הדבר המוראל לנביאים בנחמנו עין ממש, והוא שאומר כאן לענין אלהי נמצא, ר"ל שהוא לפניו ימורגש אליו והוא מדבר אליו אדוני, וקרא אותו כמו י"ד: אעבר את אדוני העומד לפניו אדוני: ומלאכות ה' וכו'. אחר שניאר ענין הסמות חזר לנאר ענין המלאכים הנזכרים בבתי הקודש: בניו לשליחות. ששם דבר מלאך

ר"ל

לשמו. אולם כי מרסיליו"ץ פירשו"ל אשר העלה כל קוראיו על ספר חזרו אברותיו, זכר בסתם העתק ללכת מלגים אל הנביאים והכהנים ואת דברי ירמיהו לא זכר. והי"א כהן בנחמנו ירמיהו על אמרו כי נער אנכי, כי אחר ההרבן הלך ירמיהו למצרים ועמד שם שנים רבות מבלי נבואה עד יום מותו, ושהכתי הויתם מעידים שדבר עמו אלמטון במצרים, ע"כ. אכן לא יצדק על און שממר החבר וליטו היו רואים פילוסופי יון את הנביאים בענין נבואתם ומופתיחסם היו מודים להם וכו' עד אמרו וכבר עשה זה הדברים, הואיל והיה שם ירמיהו ועבר הנבואה כאמור: כל שבין המתפלספים מאנשי התורות. אשר לא ידעו במעלות המתח העטעב כמו תו"ן פילוסופי יון להשקע, ונקל ללל דעושה לנחמנו אל מעלת

הדעת האמתי. ונוראות נפלאותי ממה שפלאתי למוהר"ר בריבאל בפרקו"ס ב' וז"ל. הרב ר' יהודה הלוי ז"ל דבריו אחמיס, כי ראונו בספר הראו אשר יתח נלמד הכוזבי שאלות רבות על הפילוסופיה האלהיה ועל תורתו הקדושה והקבלה, ויחסם ליהודי החבר עליהם תשובות אחמיות עד שמתוך השאלות והתשובות ההמה העליות בידנו שפרשים רבים מרשעי הקבלה האמתית, ומפירות הדעות האמהיות הם והפטימיות שבהם למשכילים. בזמן ראיונו כי הגיע הרב הזה בתחמתו אל האמה, והמתחלל בהם וספרו יראה שואמר שם כי גם בדברים האלה הקולגים ודקים אשר בתחמת הקבלה, גם כי נראים לגמרי למלה מן השכל ודרך ההקשה נראה בהם נמנע, עכ"ל שם בהם בזמן מה דרך ההקשה. אכן הדרך האוה מההקשה אינו נכרך אשר לתרסמו וחבריו בתחמת, שולקמים הקדמותיחס מעיון וחקירה שקלית לבד, אך הוא דרך יותר דק יותר עמוק והלקחה הקדמותיו ממקומות לא ידעום אריסמו וחבריו. וזה מראה מעט מדרך הרב החבר במאמר ה' מספר הכוזב דבריו על קבלה על הדברים המיוחסים לאלהי ית' שכבר עשה, והדברים האלה בעולם הפילוסופים כי בדיעות שאלו ראו אותם לא ידעו למנוח דרך ההקשה בהם, וקיימום הנביאים אשר ראו אותם וידעום ומלאו דרך ההקשה בהם, עד שאומר שם בספר האמור ואילו היו נמלאים הפילוסופים בנתיבי הנביאים והיו מדברים עמהם, כבר היו מתמימים לדבריהם והיו מחליים עליהם ומנבטים מהם שילמטום לופן וזל לדרך ההקשה בהם, וכבר עשה זה קה"ת עכ"ל וכו', עד אמרו ראה איך נמלאו בדידי שואמר כי הנביאים היו גם הם מרשעים דבריהם העמוקים ודקים בדרך ההקשה וכו'. עד כאן מדברי הר' בריבאל החבר. אשר לא נחה דעתי בהם, סן מלד אמרו שהספור הזה סובב הולך על דרך הקבלה והוא הפך הנראה כמו שיתבאר בסוף הפסקה, והן מלד מה שהנינו מדברי החבר ענין ההקשה לנביאים בבמה אלה. והדברים שכתבו כי מהעקבה אחרת לנחמו, והיא בלי ספק משושבת כמו שיורו דבריו הקודמים. ואיך יאמר החבר שהנביאים היו גם הם מרשעים דבריהם העמוקים ודקים בדרך ההקשה, והלא הוא עצמו ברור מלל בחמשי סימן ס"ד כי החכם בסוף הפסקה, כמו שהנביאים כמו הנביאים מעט הוא שיוכל להעיל אדם בדרך הלמוד ולא ישיב על חולק בדרך הדבור, ובעל הדבור יראה עליו הוד חכמה עד שפוסל לו השומע יתרון על התמים שהוא החסיד אשר חכמה לחמוה לא ישיבוה מהם משבו וכו' ע"כ. ואיך לא שם לבו גם לנחמנו שזכר שם סימן י"ד לאמר, סנה כבר נתחמת למינות נסמדות ונבטת מה שלל נהן לב יורדך עליו, ולא הושמטו נבטת בשר האצטו ההקשה אלה והסם זה קבוע הנבטתים מסוגלה הבורא ית' הויתם מזוי הנביאה בתחלים אשכר היתרסום, יגיבו אותן הנשפות אשר יאירו העולם בכלליו, ויראו אלהייהם ומלאכיו ויראה קה"ת את קה"ת ידע קה"ת סתרי קה"ת, כמו שפלאר גם אמי ידעתי השמו, ואנחנו לא נדע זה ובמה זה אס לל שיבואנו מדרך הנבואה ע"כ: ואל כמו זה יהיה הרמז באל"ף דל"ת וכו'. אל מה שמתנו הממעט אליו יתמעט. כי מאשר היה דברו למעלה במחור ה"ל דל"ת וכו' אשר נבאנו באל"ף דל"ת ח"ו אלו וכו' עד אמרו כי מאשר היה הדבור עש דבר אלהי שרומים אליו יאמר אדני באל"ף דל"ת נ"ן י"ד כאילו הוא אומר אדני אלהי אלהי וכו', ומשם נסע להודיע ענין הדבר האלהי שרומים על ידו והוא מן האורות הרומיות אשר כל עופי נשאו קול אחדו ייגעו כי עין ענין ירואו ומתח רחמים הנורוה הן כלם ממעלה אל אחת התבוקש ורומים אליו כאמור, שו עשה אל מקומו שוףך זורם הוא שם כחוסם דבריו לאמר ואל כמו זה יהיה הרמז באל"ף דל"ת וכו': ומלאכות ה' וכו'

יש שיחיה נברא לעתו מן הגופים היסודיים הדקים, ויש שיחיה מן המלאכים הנצחיים

קול יהודה

אוצר נחמד

ר'ל שליח, כמ"ס וישלח וישלח מלאכים אל סיחון, לפי שהוא שליח מה' בקרא מלאך ה', ולכן נקרא הנביא גם כן לשעמים מלאך ה', וכמ"ס וישלח מני מלאך ה' במלאכות ה' (הני א'): נברא לעתו. הקב"ה בורא את המלאך בעת הצורך (שליחות): מן הגופים היסודיים הדקים. כלומר מנגן יסודות הדקים כמו יסוד איור או יסוד אש, ומשני שהגשם שהוא דק מאוד אינו נראה רק לנביאים הרוחנים כעין הרוחנית כמדובר. ומקרא מסייע לזה הדעה, שאמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט (תהלים ק"ד): ויש שיחיה. וזהו לומר לשעמים יהיה שליחות: מן המלאכים הנצחיים

וכו'. אמר חס כל הדבר אשר לבו ראה לנבא על שמוח אלהי יעקב, הן לרבו ויפשו בו מלאכי אלהים בעמותו אל ביאר הנרצה במלה מלאכות ומלאך וכבוד ה' והגלויה אליהם. והלא היה כחובה על ספר הישר (הני א') וישלח מני מלאך ה' במלאכות ה' וגו'. ושם ביאר הראב"ע מלאך שליח, ומלאכות שליחות. והחבר הקדים מלאכות למלאך כדין קדימה שם דבר לשם חסר, ועוד כי הוראה השליחות מהפסוקים יותר בלמרו שם במלאכות ה': והמלאך יש שיחיה נברא לעתו וכו'. לדוגמה חז"ל פ'

אין דורשין כל יומה ויומה נבראים מלאכי השעה מנהר דיוטר וכו' כמו שזכרנו בראשון סימן א'. ובכ"ר פ' ע"ח ג' במדרש זיכה על פסוק השנים לבקרים, אמר ר' הלבו בכל יום ויום בורא הקב"ה כה של מלאכים חדשים ואומרים שירה חדשה והולכים להם. ח"ד ברכיה השבתי לר' חלבו והא כתיב וישלח שליחי כי עלה השחר, אמר ליה תמקא סברת לתוקמי נבריא' ומיכאל הן הן דכולא מתתלפין ואומן לא מתתלפין וכו': מן הגופים היסודיים הדקים. כעין אמרם שם מנהר דיוטר, כי אמרם אין ביסודות כמוהו במדרגת הדקות. והנה בעל הונח הלבוט נכח לזה במה שכתב פ' ו' משער הידות וכו', כבר שאלנו קצת הפיזיולוגים כי הגלגלים והכוכבים האשמים העליונים הם מחולדת האש. הרימו לזה מה שאלנו דוד ע"ה עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, ובזה ראינו על המחשבה הזאת וכו', ע"כ. גם ה"ר שם טוב בעל ספר האמונות נכח אל הדעה הזאת שער ד' פ' י"ח יעוין שמה. וכבר הרי"א בפירוט מליכס ג' כי זה הוא דעה ה"ר שלמה בן גבירול בספרו מקור חיים, שהמלאכים מורכבים ממזרח וצורה אליל שהמזרח הוא משולל מהקויה וההפסד וההסתמות וההטעות והגשמות, והוא דעת הפיזיולוגים הקדומים. והראב"ע כח פ' וישלח על המלאך הנאבץ עם יעקב וכו', דעתו בזה המלאך שרצה ליעקב שהוא עין יתבאר לך אש יתקפה ה' אש לבנך בפסוק כי שמי יקברו, ע"כ. וכבר ביארנו ענינו למעלה. ואין ספק כי לדעת הראב"ע אין כל המלאכים גופות, כי מלבד הוראה לשונו המזכר בלמרו בזה המלאך, ברור מלל פ' שמוח וכו', והעולם העליון הוא עולם המלאכים הקדושים שאינם גופות ולא כח בגופות, כשעמם האדם ומעלתו נשגבו מדעות הקלוה כנגדם, וכל זה העולם כבוד וכלו עומד ואין תמועה ושנו בעברת דק מעמדו אינו בעצמו רק בשם הנכבד לבדו, ע"כ. אמנם הספק אולי הוא על דעת החבר, כי יש פנים לבשר דבריו שקצת המלאכים נבראים לפעם מן הגופים היסודיים הדקים, וזה יהיה במלאך יעקב ושל משה לדעת הראב"ע שזכרנו בשני המקומות המזכרים, וקצתם יהיו הנחמים וכו' והם שאינם גופות כמו שזכר הראב"ע. גם יש פנים לפרש דבריו שכל מלאך זה ענינו להיווה נברא מן הגופים היסודיים הדקים, וההפסד אמנם הוא בין היומו נחמי או נברא לעתו. ואולם לפי מה שנתשוב אל הלא השני יבדע, בלמרו בסמוך והספק במה שפרשנו ושיעור ויחוקאל ודניאל אש הם מהנבראים לפעם הצורך או מן הצורות הרוחניות הקיימות. הורה בזה שהחלוקה בשניה המזכרת בענין מלאך היא על צורות רוחניות קיימות וגשמיים זה הנה, כמו שהן בשמיות אללו הצורות הארואות לשמש הניבויים הללו, כהוראה דבריו הקדומים למעלה והמתאחרים בסמוך. וענין אמרו ושמש הם הרוחניים וכו' יתבאר היטב במה שיבא. וכבר העיריחוך למעלה אלל אמרו ומבין בקדוה הרוחני אשר לא יתגשם וכו', כי משם הוראה על סברתו שאין קדוה ונכדל ממחרת מכל וכל בלפניו אליהו. ובתהימה הספר ישמעאל כ"א הוא היו ענינו בער יבולת למדוח על השגתו, על כן בבושם לברואות לבני אדם מתלקים העולם האלהי אל מדרגות, אך כלם אללנו מדרגה אליהה מתאר ששפירד מההשגמה ואין כי אש אלהו מנהיג הגשמיים וכו'. גם ביארנו בשלישי סימן י"א שזו היא דעת חכמי האמת. והלא היא הדעה אשר העירו עליה בזהר פקודי היכל קדמא וכו', בהאי היכלא חד ממנא שמשא סריח"ל שמיח וכו', הוא אמרו וכמה ממנין אחרנין עמיח כללו אשא דמלכאסא וטרביטין דלשא בידיהו, ע"כ. ולהיותו הגשם האדם דק עד מאוד ולא היו ענינו בער יבולת למדוח על השגתו, על כן בבושם לברואות לבני אדם מתלקים ביסודות עבים נאותים ומחיתסיס לחושינו. והוא מה שהעירו עליו פרשה וירא באמרם, וכי מאן יביל לתמתי מלאכים והא כתיב עושה מלאכיו רוחות, אלא ודאי וכו' עד אמרו ובשפתא דנחמי לעמא מתלשפין צוירין וניסודי דגולמין ואחחרו לבני בשא ממש בחיזו דיוקנא ללחון וכו', ע"כ. וחלף אשר דברו פ' חולדות אלל וישלח שליחו, וכי הין יביל בר נש דליהו גושא ובשרא לאתקפא ביה מלאכא דליהו רוח ממש דכתיב עושה מלאכיו רוחות וכו'. אלא מלאך דמלאכי שליחי קדו"ה כד מתקין לעמא גלמין ומלאכיו ומלשפין גושא דגושא דלחי עגמא וכו'. אך יש לספק אם כונן החבר שיהיו המלאכים הללו הקיימים עם היוחסם גשמיים כאלמר

הנצחיים, ושמה הם הרוחניים שאומרים הפילוסופים, ואין לנו לדהות דבריהם ולא לקבל אותם. והספק במה שראה ישעיהו ויחזקאל ודניאל, אם הם (כ"ל הוא) מהנבראים לעת הצורך או מן הצורות הרוחניות הקיימות. וכבוד ה' הוא הגוף הדק ההולך אחרי חפץ האלהים המצטייר כפי שירצה להראות על הנביא כפי הדעת הראשונה

אוצר נחמד

קול יהודה

כאמור, עוד יתלכפו תלבושת איריין ויטודי דגולמין כדלחחו דבני טעא וכו' כמו שזכרנו מטעם הזכר, או אם הם לדעתו חמיד על אופן אחד, והרלוותא לבניאים יהיה מדד הניבויים עלמס כזור העין הנשמרת שהזכרה למעלה. ועל כל אלה קדם דברנו בשלישי סי' י"ח עינין שמה. וידוע הדע כי המורה ברלשון כ' י"ב ובעני סי' י' דווח שמהי ידים היות המלאכים בעלי גופות, ונמשך בזה אחד דעה הפילוסופים. וכבר הרלויתך בשלישי סי' י"ח אה אשר דחה המורה לחברות היותם נראים אל הניבויים בשום ענין, ממה שאמר בשני סי' מ"ג לה יעלה דבעתך שיש רחיות מלאך וכו'. והרי לפניך בענין המלאכים הלא דעה וזכרנו הרבה. הא' שהם כלם שכליים שפוטרים בעלום מהמר ופטייהם לא ירלו לחוש בשום ד, וזו היא דרך הפילוסופים שנספה

הנצחיים. הם המלאכים הנבראים מיום שנבנה העולם, וזה חיוס וקיימי לעד ברצות ס', וזה המאורכטיס כמו מיכלל וגבריאל הנזכרים דניאל: ושמהם הם הרוחניים וכו'. הוא חס עובר הרמז"ס ש"ב מהנ' וטודי התורה הלכה ז'. וס' חס עטר כמות מלאכים זו למעלה מן מדרגה, ר"ל בעלה ועלול, ר"ל שהמלאך הראשון סנה לפני וזני שלטי וכו' ועוד הארין בזה במורה ה"ג: ואין לנו לדהות דבריהם וכו'. לומר דנביים בזה אין סדה מרחיק אותם ולא מקרב אותם. והספק במה שראה ישעיהו ויחזקאל ודניאל ספק יוהר יש לו מקום במלאות ישעיהו ויחזקאל ודניאל בעבור ששמשות הכתובים מורה יותר על גרלו עניינם נחמים, מאחר שהם מספרים סוד מרעב כבודו יתב' אין יכיר נראה להם במראה האדם, ישעיהו אמר יושב על כסה רס ונשא, ויחזקאל מלתיך יותר כפיסור הסוד, ודניאל אמר עי דרסוון רמיו וגו': כפי הדעת הראשונה וכו'.

אליה המורה כמדובר. הב' אדם קשהו יראה בעל גוף המצב אשר הורה בדבריו הנזכרים כי קשהו בעלי גוף וקשהו אינם גופות ולא כגופות וכו' ומה שקדם. והג' יגזור על היותם כלם בעלי גוף דק מוזהה, ונוסף על זה כי בהרלוותא לפני אדם יתכפו עוד תלבושת, וזו היא דרך ישרה שיבורר להם הכתי הפתח כאשר ביארנו. והרביעי המסופר הוא דעה המהרש"א מן הגדול בדברי שיהיו כל המלאכים אלא קיימים על אופן אחד מן הגשמות ולה ילבישו עלמס המלאכים בהרלוותא לפני אדם, רק המורה עני הרלוותא הנזכרות המוזכרות למעלה. והנה כשיולמן בגשמות המלאכים לפעור מדי מנוכה הפילוסופים איך יתכן בהם הרצוי המספרי, שהם אמרו כי המנין יושכל בהם מדד היותם עלה ועלול, עדיין מקום היות להם להתהפך בו כמו שכמה בעל זור שלום מאמר ד' דרוש שני פ"א עינין שמה. ועוד יקל בזה הניזור איך יהוטעו המלאכים במקום לילה אלה והנה בשלימותו על מקום, והוא מה שיקשה להלמן בהבדלם ונכח יתיה ג"כ סודר וכו' בהדרגות המלאכות, כי כמו שמהללו הם בשמים המוטעשים למעלה ולמטה והם היסודות, והמוטעשים כבבוב והם הגלגלים, כן יתכן סדר מדרגה להמלא שם גשמיים יהוטעשו לכלי המקומות אשר יהיה שם הרוח לנכח. ומה שיראה מדבריו הפך זה בלמרו כיוון כ"ה דמה הענין האלוהי כשואו מנהיג הרוחניים כחלק על כסאו אשר ישבו דבריו הרצוי מעט אלא כגולתו וצבדו המזכירים חזקתו מגלי המעט מנס וממנו ע"כ. עשפתיך יבחנו שם כי היו הדברים ההם על דעה זולתו, והכרולת שזכרה למלך סימן כ"ז, וכמו שנעיר שם על זה בע"ה: ויש שיהיה מן המלאכים הנצחיים וכו'. שכן מנינו כד מלכות פרס, ובר מלכות יון, מיכלל פרס, וחולהה שם קיימים. וכן כתב בעל מורה המאור (בר ג' כלל ג' ח"ל כוף פ"ה) ח"ל והקדו לומר יולר משרתים ולכר שרתיו, משום הא דליחס פ' אין דוחקו של יומא מיכרד מלאכי השרה מנהר דיור שגמר הדשים ללקיים. והכי פירושא יולר משרתים אורח המושפלים כולל יוס, ולשר משרתיו מעלה ענין מיכלל וגבריאל כלם עומדים לפני ע"כ: ושמהם הם הרוחניים וכו'. כבר זכרנו סי' ח' וזכרנו שם על המעלה שאין דעהו להאמינו עם הפילוסופים שיהיו שם שכלים נבדלים מנייה השמים, רק הם המוטעשים בחפץ יה' נכד. וחלום היה כאן מולא שפתי בשלמן מסופק חלו ועמד, בחמור שאולי ושמה המלאכים הנצחיים הללו הם הרוחניים מנייה השמים שגמר הפילוסופים, וגם קוב עלה יקבם ערך לא יברכם, כי לא ראה לעשות על זה מעברת נגדס בדרך הלוח, ח"ל אין עלינו לדהות דבריהם ולא לקבל אותם. עם היות כי נלמדה אה אל רוחו שאין קדוש ונבדל זולתו יה' ואין שם מעט נגלל כי אם הפזו נרידה, וכמו שקדם דברנו על זה בהלם החמור וזוה יבא דברו בחתומה הספר: והספק במה שראה וכו'. לה לפניו שסך יבא על המשך וסדר העבודה וכל כחומר כל המעלה אלא שמה ואלוהי, כי כלם היו עלי ספק נבראים לעשה מן הגופים היסודיים הדקים. וכן הספק אלא במלאות ישעיהו ויחזקאל ודניאל, וכן במלאות יחזקאל, וכן מראה דניאל עי דרסוון רמיו וגו'. ושלשון זכרו כמה שקדם סמוכים זה לזה: וכבוד ה' הוא הגוף הדק וכו'. כבר הרלויתך דוגמה על בני סימן ד': כפי הדעת הראשונה וכו'. אין כאן לפי סגולה דעות קודמות

וראשונה, "אך (כ"א או) על הדעת השניה יהיה כבוד ה' כלל המלאכים והכלים הרוחניים, כמא ומרכבה ורקיע ואופנים וגלגלים, וזולת זה ממה שהוא קיים עומד, והוא נקרא כבוד ה' כאשר נקראו (כ"א כלי) שמושי המלך כבודה, וזאת הכבודה לפניהם. ושמה זאת היתה בקשת משה באמרו הוראני נא את כבודך, ואמר לו הן, על מנת שיוהר מראות הפנים אשר אין יכולת "לאדם (כ"א באדם) לראותם, וכמו שאמר וראית את אחורי. "והכבוד (כ"א ובכבוד) ההוא מה שיוכל לסבלו ראות הנביאים, ויש בעקבותיו מה שראותנו סובלת אותו, כמו העין ואש אוכלת ממה שהוא רגיל אצלנו, ויש "אחרי (כ"א אינו) דק יותר מדק עד שיגיע למדרגה

אוצר נחמד

קול יהודה

ר"ל כפי הדעת היותר קבועה אל אמתת ענין: אך ע"י הדעת השניה וכו'. ר"ל עוד יש בהם כבוד ה' ויחד רחוקה שיהיה מזה ג' על כלל המלאכים וכלים הרוחניים כמא ומרכבה וכו'. וזאת הכבודה לפניהם (שופטים י"ח) ענין השם מלאות איש מבני דן, ופירש שם הד"ק הכלים והמטעלעין, וכן נחמד כבוד ה' על הכלים הרוחניים: מה שיוכל לסבלו ראות הנביאים. לזכות נפשם וקבלו ראות מרכבת כבודו ית': ויש בעקבותיו. ר"ל כקוף מדרגות כבוד ה', מה ששאר בני אדם הכלות נביאים סובלים לראותו, כמו העין במשכן, ואש אוכלת שרלו במתן מורה: ממה שהוא רגיל אצלו. כלומר רגיל לזכור אותו הכנה בדביו: ויש אחרי דק יותר מדק. ר"ל מדרגות מדרגות כפי מעלת הנביא יצא למדרגה יותר דקה לראותם: וא

פעליהם ויול מדר ראשונה ופניה, על כן יחכן לפרש כי כמה שאמרו עליו מלאו שמי דעות, ושתיחן מספר וכו' מלאו וזלך, וזו אמתת מהן שיהיה כבוד ה'. הוא הגוף הרוחני הדק וכו' כפי פירוש להרש"ה וכו'. והנה לפי הדעת הראשונה הנה לא יהיה בכלל כבוד ה' כי אם הגוף הדק המטעיר כפי פירוש להרש"ה לעמו, לא מה שהוא קיים ועומד כמלאכים הנחתיים וזלמם שיוכר כהמון. אמנם לפי הדעת השניה שמהלך זה, ויהיה כבוד ה' כלל המלאכים הנחתיים, והכלים הרוחניים, הקיימים העומדים וכו'. אך אם נחמם להסב הדברים כלפי המוכר למעלה, תהיה הדעת הראשונה כמה שאמר אם הם מהנכבדים לעה הארך, והדעת השניה כהמון או מן הצרות הרוחניות הקיימות, ובזללו אמר כפי ה"ד

הראשון וכפי ה"ד השני. והנה זכר הנה כמא ומרכבה ורקיע ואופנים, בכלל מה שהוא קיים ועומד, וזלמם כהמון דברו שקדם על היומו מהסוף כמה שפירש ויחזקאל ודעיל אם הם מהנכבדים לעה הארך או מן הצרות הרוחניות הקיימות. לולא האמתת לראות עומד עמו שהיה זה כי כל אלו צביון נכבדו בלי ספק במציאות קיים ועומד, אך הספק אלו כמה שפירש ויחזקאל האם היו זלמם אלו הקיימים שנכבדו כמה היה לזכר הוראת שמה הסמיעה שזכר בהם. וכן ענין ההשמות שזכר בדעיל עד די כרסון רמיו וגו'. ויהיה נכון לומר שעם היומו וזכר כמא ומרכבה ורקיע ואופנים בכלל הדברים הקיימים, אין זה כי אם על פי הדעת השני המכרת שהוא אחד משי חזקי הספק המונח ראשונה, לא שיוקח בידו לזכר מושלם, כי יוכרה ויכל להעיד על קיומם ועדיין ספקו בין שפירש אם לעת האורך נכבדו או אם הם מן הצרות הקיימות. ויהיה שיעור דבריו כי כבוד ה' הוא הגוף הדק וכו', כפי הדעת הראשונה אשר על פיה היו בכלל זה כמא ומרכבה וזלמם ממה שפירש לשפשה הנביאים המכרים, שיהיו גם הם מהנכבדים לעה הארך, אך על הדעת השניה יהיה כבוד ה' כלל המלאכים והכלים הרוחניים כמא ומרכבה וכו'. ויהיה לזכר זה מה שפירש לשפשה הנביאים המכרים מכלל הדברים הקיימים והעומדים, ובשמות יפקדם אלו ה"ד השני צבבור היומן טעה לגזור על קיומם, ובכמו אלה הפיסה יד השמות חזקה ביותר: כאשר נקראו כלי שמושי המלך כבודה וכו'. פסוק הוא (שופטים י"ח) וזה הכבודה לפניהם, אלא כמא מלאות איש מבני דן העלים למלמתה על ליש, ופירש בו רד"ק הכלים והמטעלעין, ומרגומו קיימם, כהמנוס רמיו ע"כ: שהוא ג"כ כולל קין הדלם כלים וכסף וחבז ותאכל המטעלעלים. ובפרש כבוד הנביאים ובין לשמות הכבדות ופירש בו מתיקיהם ותאכל קיימם. ונראה שהוא דעה הראשונה אשר כתב ס' לך לך על אמרו ואזכרם כבוד מלך בתקנה וגו', שיש לו כבודה רבה, ומי שיש לו כן חמטעו כבודה ע"כ. ולכך החבר לא כן יתבאר, רק עשאו מלשון כבוד, ויבאר בו כלי שמושי המלך אשר יתכבד גם. וכבר השתדל הראש"ע לקבץ ענין שפירש לעה הארך שם במקומו המכר, הלא מראה כי כבוד מנצחת טובד אכן, וקלמן מנצחת לקבץ ענין ע"כ: שיהיה כבוד מראות הפנים. עלה יכרסם לראות בנעוץ הלאה הורחם שם ובקום הכבוד: וכמו שאמר וראית את אחורי. כנוי לכבוד ההוא אשר הוא כלי שמושו של מלך הכבוד: והכבוד ההוא מה שיוכל לסבלו וכו'. חלק הכבוד ההוא למדרגותיו. יש ממש מושג לנביאים, ויש מושג גם כן לזולתם, ויש גלתי מושג לעוה אדם: ממה שהוא רגיל אצלנו. כלומר אלה הזכרה ליהוים דברים כורגלו וזלמי מנצחים בראיהם, והדן שזכר להמלך שם דברים זולת אלה שמה ראותו וכו' וזלמי

בתנח

למדנה שלא ישינה הנביא, ואם ידרוס אליו (כ"ל אליה) תנתק הרכבתו, כאשר אנהנו רואים בכחות הראות, כי מי שראותו חלושה לא יראה אלא כאורה המועטת שהיא נשארת בין הערבים, בעלמך ומי שענינו תרומות, וחלושי הראות לא יראו כי אם "צל" (כ"ל בצל), ומי שראותו חזקה יראה השמש, אבל עצם השמש בעת כותה לא תוכל עין להביט אליו, ואם ידחק (כ"ל עצמו) לזה יתעור. והוא כבוד ה' ומלכות ה' ושכינת ה' בשמות התוריים. אך פעמים הושאלו נ"כ למשפטים הטבעיים, ואמרו מלא כל הארץ כבודו, ומלכותו בכל משלה, אך באמת לא יראה הכבוד והמלכות

אוצר נחמד

קול יהודה

תנתק הרכבתו. כי עולם אורו יפריד בין מלקיה. וכענין הללו של בן עזאי המזכרה בשלישי סי' ס"ט באמרו והיה המה מי שלם שלם כל ראיית העולם הוא עד שנהקה הרכבתו, ע"כ. שם זכרו מטעם המורס כי יוכל הכ השגה של אדם סביב לא יוכל לעלות ממנו והלכה. והוא אמרו בראשון פרק ל"א דע"א לשכל האנושי השגהו בכחו וטבעו שישנים, ובמילואו המלאות ועמיים אין בטבעו שישנים בשום פנים וכו', כמו שלחשים השגהו ולע"י יעוה על איה מרהק שיזמן וכו', וכן הדין בעלמנו בהשגה השכלוה ויהיו יהיו לאישי המין זה על זה וכו', עד אמרו חס היתרון נ"כ אינו ללא הלה, אבל לשכל האנושי נבול בלא ספק יתאחד עליו וכו', ע"כ. ובפרק כ"ל מהראשון כבז שכל אדם שלם שלם ע"כ. ומה שכתבנו שישנו יתקש השגה אחריה תשבה השגהו או ימות וכו' ה"ל אס יורה אליו עור אלהי, כמ"ס ושמושי כפי על"ך עד עברי, ע"כ. ומשין המשל הזה זכר שם ל"ג בלמודו וכל העלכות אומרים ה"ל שם בניעימוהו, ועלם ממנו לחוק הראוהו, כמו שיעלם השמש מן העינים ההלוישים להשינו, ע"כ. ומדברי השילוסוף בראשון ממה שחבר הכיבוע לוקהה זמח, באמרו שם כי יתקש השגתו לעינים ההלוישים יתקש ראות העלף אל אור השמש. ועל אלה הטוף מלתו של בעל העקריוס מאמר ב' ל' ו"ט: והוא כבוד ה' וכו'. הורה כי על דבר אחד בעלמנו יתשמו ששם השמות, כבוד ה', מלכות ה', ושכינת ה', וכל מה שיעקר הנהגה, ו"ל בשמות התוריים, ו"ל כשגשגתם בשמות כפי הנהגה המורייט בלמלוס. ה"ל שלפ"עמים הושאלו נ"כ למשפטים הטבעיים, השומרים לח מוקש, כי בזה הם מוריס על כבודו ומלכותו וכו'. אמנם לפי המחק יקרא כבוד יהוה מה שיראה לגבוי וטבולו וכו', כמו שיראה עליוהם יזרח וידלה בלמח יורה מהראוהו בדברים הטבעיים אשר לא יראה בזהם וילכו יתבדך לשגות הנמלחות כדענו גם לא ידעוהם כפרטים, כמו שיראה כל זמ על ידי הכבוד בהראה על בחוריו וטבולו וכו'.

ואם ידרוס אליו. ר"ל כל אחד לפי כחו אס ורש להיין נמדרס שאין כחו לראוה: תנתק הרכבתו. מלא נשבו נמוט, וכענין שנאמר כי לא יראני אדם וחי, וכמוסור דבתי ח"ל כשעבר להכניס שניכור לפרס, בן עזאי ה"ן נמ: שעיניו תרומות. כמו טרומות נע', והוא ששעשעו טרומות ואין פחותה רק מעט: לא יראו כי אם בצל. אינם יכולים לראוה רק המונח בלל, ואולם דבר המונח באור השמש מחמת שילוי השמש נכפיר ממנו ומגשים לעינו והוא לא יכול לנטול הכפיר הראשון שכן האור, אס לא שמונה בלל שזו האור מגיע עליו אחר כפילה שניה וטליות וכו', ויטוי' האור מתמטטים בכל כפירו כנדע להמני הכנסה: יראה בשמש. כלומר י"ן בשמש כמעט רגע: אבל עצם השמש בעת זכותה לא תוכל עין להביט אליו. ר"ל השמש בלל היטב, לראוה נוסה בעת שזא זורחה נכניטה א"ל שבלמנו בה עם האדם, אף שחש סרלוה מן כהלים הכרואות: ואם ידחק עצמו להסכל בה יתעור. יהיה עור ויפסיד חוש הראוה. וזה הדמיון הוא שכליית כח השגהו כפי האפשר לידע שיש כח אלוה נמלא, ויכא ורואה ענין רוחניוהו כמעט רגע כבודו יתבדך, אבל להסכל היטב ולראוה עמוהו א"ל, ואס דוחק עמו לזה משכיר ייין: והוא כבוד ה'. ר"ל כפי השגתו המדובר שזא גוף דק המטוייר נתקן ה' על הדעה הראשונה, או גם כולל סמלאלים ועולם הכוונה על הדעה השניה: ובליבות ה'. כלומר נתקוס שחומר שח"ר שם מן, כמ"ס אח המך ה' אלוהת ראו עיני (ועיני) ה'. שזא ג"כ הענין המטוייר נתקן אלהים: ושכינת ה'. מ"ס ונתחי משני כהוכנס: התוריים. הם העיניים אשר הניבויים רואים אותם ענין רוחניים כפי אמונת דתם והכוח שאליו רומזים לענין אלהי נמלא, או כמלת ארזי ומלך כמכר לעיל כסמוך: למשפטים הטבעיים. ר"ל סיוות הכבוע הנראה בעולם סונו, והכל רואים עטלוותו סרודוה וכבענין ה"ל ה"ל שח"ר ה' ואמרו טלא כל הארץ. (ועיני ו') ודא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש ה' אלוהת מלא כל הארץ כבודו, וזכרם הד"ק ו"ל מלא כל הארץ כבודו כי הוא ברא הכל ועל הכל שיראה בעליו השכל, ע"כ: ומלכותו בכל משלה. (הכלים ק"ג). ומאלו הסוקוס נראה שכל בעליו שכל רואים כבוד ה', אבל אין זה רק בשם מושאל לא בלמח: אך באמת לא יראה הכבוד וכו'. ר"ל מדק האמת אין כבוד

המלכות אלא על בחיוריו וסגולתו ונביאיו, "אשר בהם (כ"ל ובוה) יתברר לאפיקורוס כי יש לאלהים ממשלה ומלכות קיימת, וידיעה בחלקי מעשי היצורים, "יאמר באמת מלך ה' (כ"ל ואז יאמר באמת ה' מלך), ונראה כבוד ה', וימלוך ה' לעולם, לאמר לציון מלך אלהיך, וכבוד ה' עליך זרה. ואין להרחיק כל מה שנאמר בתמונת

אוצר נחמד

כבוד ה' ומלכותו נראה כביור נמור רק על כמירוי וסגולתו בעלי רוח קודש או נביאים: ובוה יתברר לאפיקורוס כי יש לאלהים וכו'. כלומר בואם יבדל בעל דתם המאמין רוח כבוד ה' לנחיריו ונביאיו, וע"כ הגאחמו ימי המשפט בחלקים ובאישים ויודע לו כשר וטוב, וכן האפיקורוס שאמין אם מאמין שיש כח אלוהים ומלא כל מעט, לא יאמין שהוא כבוש רק דרך חיליות והשתלטות, וכמזכר בראש הספר במאמר הטילוסוף הוא, ואחר שהאפיקורוס רואה ענין הניכא בעת המלאו ומבדל אלו כי שקר סיה מחסיה, וכמו שזכר לעיל ואלו היו רואים פילוסופי יון הנביאים ענין נבואתם היו מודים להם וכו': ומלכות קיימת. כלומר מלכות מהמדת אלוים ועוצת שום זמן ולא יקרה בעולם שום דבר קטן מבלי שקודם מלך עליון: ואז יאמר באמת ה' מלך כ"ל. ו"ל שאר כח אלוהים יטילוסוף יון הנביאים ענין נבואתם דע, ונאמר ובפסחי רוחי על כל כשר ונבוא בנימס ובנחסיכ, וזה סיוס שאמנו מקוים, ועליו הוקבע בעוסף נגלים ארבע מלכות גלה כבוד מלכותך, ובתפלות ראש השנה ארבע ואלה אבותינו מלון על כל העולם טולו כבודך וכו' וידע כל בעל כי אלה פעלתו וכו', שאז הכל יבאו ענין רחמיס מוכס כראשם: ונראה כבוד ה'. ענין שנאמר, (ישעיה מ') קול קורא במדבר פט דרך ה' וגו' ועל כל כבוד ה' ודוא כל כשר יחדיו כי יש ה' דבר: וימלוך ה' לעולם. (תהלים קמ"ז): לאמר לציון וגו'. (ישעיה ל"ג) מה נאוו על הפריס רגלי מבשר וגו' אומר לציון מלך אלוים: וכבוד ה' עליך זרה. (ישעיה ה') וכל זה לא שאמר על דרך השאלה רק על דרך האמת, שיחא כבוד ה' נראה ממש לכל כשר. ודע שאע"פ שדעת הסכר שמתלס ה' ושכינת ה' נאמר על כבודו כנראה הנראה לנביאים, וכבר סיה נראה שחולן על חמי הקבלס שאמרו כי מלכות סיה הפסירי העשירית מעולם האלילות, ושכינת סיה התמונה הנקרא עטרה (ע' ק"י מה שהכיר לנאן הקייע פ"ג ופ"ד). אך אולי גם דעת הסכר כדעת חכמי הקבלס, ועס כל זה נאמר שמתגלה לנביאיו כבודו נכרא וכמו שהוא מוסרש כרעיא מסימנא שכתב ח"ו, דאשילו סיה תמונה לית ליה כחתיים, אלא כד תמים לאחלק על כריץ דיתפשט עליהו יתחיו לטון לכל דבר כסום מראה ותחיון ודמיין דלגון, וסיה ארבע ובוד נביאים דרמס, ובגין דלן איחי ויסע אע"ג דלאנא דרמס לכו בדוקיכו אל מי דמוניו ואסיה ט"ב. (ועיין בס' דרך תמונע למסר"ס גבאי שלום ב' ד"ס ואחר):

אף

קול יהודה

אשר בהם יתברר לאפיקורוס וכו'. על דרך אחר למעלה ואלה הענינים אשר לא יוטנו בדרך הסקעה בעולם פילוסופי יון וכו' וקיימו אותם הנביאים וכו' עד אמרו ואלו היו רואים פילוסופי יון הנביאים ענין נבואתם ומופתיסס היו מודים להם וכו'. ודעת אפיקורוס יתבאר בחמישי ס' ח' בלמרו לדחות טענה אפיקורוס היוני ואלבר היה רואה כי העולם סיה במקרה: ממשלה ואלברות קיימת. הכונה שהיכולת בידו קיימת לשנות טבע הנבראים בכל עת לכל הפך. וכאמרו בשלישי סימן י"ז כי לאלהים בעו"ז משתלה מהמדת, ואינו כאשר חושבים הסכטיים וכו'. ויש לו ג"כ ידיעה בחלקי מעשי היצורים. שאם לא היה לו משתלה וידועה כאמרו, לא סיה מקום לענין המלחות והמופתיס פ"ג נביאיו כי יסן ה' אח רוחו עניהס. ובהכחזר זה לכל מהתקף ולאפיקורוס בראשם, אז יאמר באמת ה' מלך וכו', כי המלא הארץ דעה מכבוד מלכות שמים על אוחה מדרגה עליונה שמכרה למעלה. או יאמר שאז כהרואס הכבוד והמלכות על בחיוריו וסגולתו, יאמר בלחה ובעולם ה' מלך ונראה כבוד ה' וכו': ואין להרחיק וכו'. בין דבדב ובין סדמרה כי לא על דרך התקובלים חכמי המלחה נאמרו כדברים, אשר אהה ידעת ואלה שמעת כי לא יתינו לפני בני הענק מה שאמר החבר על שכונה ומלכות ודומיהס, הבליס נמאליס אלאס ואלהי בעולם האלילות המעולק מכל דג נשמיס. אבל יסכים בהס עם מה שכחב המורה באחרון מה הראשון כמו שזכרנו בשני סימן ז'. והיו עיניך ולך אל מה שכחב חתיים כפירות המערכה ס' ג' ח"ו, ובוד קשה ממה שאומר פתעשה מרכבה, אומר לך טעור של וילרנו וכו', וידוע אס כי לבורה יכב' ארן לו נבול וסוף ואין המחיות מקיפין אחרו, על כן יש אומרים כי כל מה שאמרו ח"ו מן הבורא אמרו אלא אכרי שהכונה מדדו, ויחשבו כי שהכונה אורה נבראה. ולא כן דעת הרמב"ם ז"ל וכל חכמי הקבלה חולקים על זה, ע"כ. גם בתמונת פ' דמיני דרכיו על הנבר רחוקים מדרכיהס, כי

לדעהס סיה בעולם האלילות, וכמו שכחב חתיים פ"ג על כי סיה אספקלריאה המקבלת כל האספקלריות ש עליה, ע"כ. וחסל לא זלח על דעת החבר אשר הכנס חכלל הגשמיים החשפיריים מן הגשם הדק הרומני שקדס זכרו, וכמו שיחבאר עוד כמה שיצא בשחי הפסקוף המשמס. ומבואר גם כן כי לא מתחבוויו מחשבות המורה שכחב בראשון פ' ג' בשחוף תמונה ח"ו, ויאמר ועיין ענין האמת המושג בשכל, ולפי זה הענין השלישי יאמר כי ימ' תמונה, אחר ופסוקה ה' יבית, ענין ועירובו ואמיתה השם יסיו, ע"כ. אומס צמעשה מרכבה לא ירחק מהס כשנבחיין ממרכבה בעולם היצירה מחובר כמערכת ובחתיס פ' י"ח אחר שער המרכבה. אפס כי דעת המורה כזה רחקת מע, שהכיר מראשית החלק השלישי סיה קולו הולך מהתפשט כביור המרכבה על הגלגלים והיסודות והמהפסיס לעשותם, ואלה סרליית כמה שקדס כי פס לו החבר כזה אל דרך אחרת. ואלס על שיעור קומה, החבר יקה את האסל וסס

בתמונת ה' ימים, ויראו את אלהי ישראל, ומעשה מרכבה, אף לא שיעור קומה, בעבור

אוצר נחמד

קול יודיה

ומה לו מחזן למחנה הפילוסופים מני עמנו. פי הכה הפילוסופים הללו מועדו עברו יחדו לזרזת אומר כי כל המציאות בכללו נקרא שיעור קומה, ובחס זה יכונה סרס ע"כ מהחלק הראשון מהמורס הוא המחמיל, דע כי זה הנמצא בכללו הוא איש אחד וכו', ודעחס כמה שאמר רבי ישמעאל בפרקי היכלות כל היודע שיעורו של הקב"ה מונבטת לו שהוא בן העולם כנא ואני ועקיבא פריס בדבר, שהכונה להם כזה על השגת טבעי הנמצאות ומהותם וסדר הקשרם והשתלשלותם, כי על ידם יושב גורלם יתב' כלאשר חושג חכמת האומן בבחינת מללכת מהשגת המוצאת

אף לא שיעור קומה. ר"ל שאין להרחיק עיני שיעור קומה הנכר בפיקי היכולת וכו'. אף ישמעאל כל היודע שיעורו של הקב"ה מונבטת שהוא בן עמוס' ואני ועקיבא פריס בדבר עכ"ל. והנמצא כנאו זה וסמורס ח"א' ע' ע"כ, וסירט שס שסגללל טעויו וכל מה שנחביו עד סבור האין הוא הנקרא שיעור קומה שהכל כנאש אחד, והכונה על הידיעה טבעי סנמללות ומתוכם וסדר הקשרותם והשתלשלותם, כי על ידם ישג בורלם כלאר חושג חכמת האומן בבחינת מללכת מהשגת המוצאת אל הפועל. ע"כ. והסבר נעם לו מזה הדעת ודעתו ששיעור קומה כלאר שהוא הכבוד הנראש לנביאים כנאיש דומות ממע כחאר ותמונת אדם, וכדבריו נטוים דברי החיים נסרק

אל הפעל. והנה הראש"ע גם הוא יושא לקראת הדרך אחורי ובמקום אחר ותמונת ה' ימים, ואלה דברים לריכיס פירות ארון. אחרי כן אמר זה השם הנכבד הוא האחד שהוא בעלמו עומד ואין לו נורק לאחר לפניו. ואם תסתכל מלפנה החשבוני שהוא ראש הכל וכל השגון מהמחשבות הוא, הנמצא האחד שהוא הכל, על כן סוד הפעלות וההגלות, וטעם והמגדלותי והתקדשותי, ועוד אשר כך אחסאר. והנה האחד אין לו תמונה, והוא כדרך כלל לכל התמונות כי מחתו יאלו, ע"כ. וטעמו אללי לקרב סוד אלו האל שכלנו על ידי דמיון האחד המספרי, כי כמו שיאחד במספר הרי הוא בחמת כל מספר וכל תמונה, עם היותו לא מספר ולא תמונה, כי מחתו יאלו כל מספר וממנו כל תמונה מספרית משולשת, ומרובעת, וחולסת, שאלמלי לא היה כולל את כלס מה יוסוף ומה ימן את אשר איננו מחו, כן האחד המחייב שהוא האחד ית' הוא הכל, ועל כן יותם לו כל מה שסורגלנו ליחבו לבדואיו, כי כל דבר לא יבחד מן האמך להיותו מקור כל שפע הנמצאות, ואינו שום דבר מספר, על אופן מציאותם רק הוא נעלה מחד למעלה למעלה. וזה סוד כל ההאריס שאלו מיהסוס אליו בפעלות וההגלות, לא שימאלו בו כעין מציאותם כנבראים, יתעלה ויהירותם מכל חסרון, אכן יוכלנו בו כהכלל כל מספר וכל תמונה מספרית בבית האחד. וכעני יאמר ליעקב ולישראל שהוא ית' ממגדל ומתקדש ומתפאר וכוילא, מלד היותו כולל בו כל העניינים וההאריס באופן שלם ומעלה, וכמו שכתב הרלב"ג בספרו המפורסם מאמר ג' בפרק ג' בחומר וכחמה אלל אמרו בין ע"ד העברים בין ע"ד החמת, וכבר זכרנו מזה בבחינת סימן ב'. אחרי כן יאל הראש"ע לבאר עיני הפנים והאחוריים שאינם כפי הגולה משתוויותם, על כן אמר הנה משה יכול לדעת ולראות בעין לבו איך הנבראות דבקות ביוצר בראשית הנקרא אחוריים, ומדבר הכבוד אין כה צנברל לדעת זה, וזה כי לא יראה האדם וחי, בעבור היות נעמה האדם עם הגוף. והנה אחרי מות המשיכל חניע ובמחנה למעלה גורלם שלל ייעב בה כחיי האדם, והנה משה שב כללי, על כן אמר ה' ידעתיך בשם, כי הוא לבדו יודע הפרטים והלקויהם בדרך כלל. ובעבור כי הנכבד באדמה הוא האדם על כן נורה הכרוכים, והנכבד באדם ישראל, על כן דבר קשר של השילין. ועל כן כחוב בשיעור קומה פי ה' הוא בורא כל גוף וכל נכבד מהגוף, והנבנה מהגוף הוא המקרה. ואמר ר' ישמעאל כל היודע שיעורו של יוצר בראשית מונבטת לו שהוא בן עולם הוא ואני וכבי עקיבא פריס בדבר זה, וזכו נעשה אדם בנלממו כדמותו, ע"כ. וכן קן דבריו בספר יסוד מורא שער ראשון באמרו הנה קדמוניו ז"ל היו יודעים סוד המרכבה ושיעור קומה, ותלילה תלילה שדמותו יערכו לו, רק דבריהם לריכיס פירות כדברי התורה נעשה אדם בנלממו כדמותו, וצנועת יתחלל כמראה האדם עליו מלמעלה, ואמר מתראה מהניו ולמסה, ובסוף זה הספר ארמון לך זה הסוד, ע"כ. וסם בסוף הספר כחב דברים ומנין האומן תשא, ואחרי היכיריו מאמר ר' ישמעאל המחבר הסיוף ביאור באמרו, ומה הדרך יוכל המספרי לדעת המשיכל לעשות האחד מפלה שהכל בו הוא דבק, רק מפלה הטוב כלו אין כה צנברל לדעתו. והמשל באור השמש שעוברת על פני שחוס העין ולא יוכל לראות פני השמש רק עד שיעבור, על כן כחיי אי אעביר כל טובי על פיך. והנה הדבקי בטוב כלו כדמות הפנים, והדבק הנבראים כדמות אחוריים, וזה ורלית את אחורי. וזה המשל באדם, כי המדבר אדם והשומע אדם. ואשר למד חכר, והורלח לשגו באמרו ואין להרחיק כל מה שנאמר וכו', ואילו היה סובר בשיעור קומה עיני סדר המציאות והקשרו, למה זה יעמוד ברחוק, והלא הדבר הזה ממוקן ומקובל טוב ויפה אלל השכל. אך אסם זה ידו בזה מחזן יד המקובלים אסורה לא ורללה. כי הנה על מה שכחב בנדון הלז בעל המערכת פי פ' הוא שער ההרסות ופ' י' הוא שער האדם, בא דבר האדם שפ' הנה המחזן כדבריו נראה שטעמו כי כל האל כעניינים משעור קומה ומתמונת אדם שהיו רואים הניבויים ועיני השמים כמכרים בחורה רומיים

בעבור מה שיש בו מהכנס מוראו בנפשות, וכמו שאמר ובעבור תהיה יראתו על פניכם וכו' :

ך אמר הכוזרי והלא כשאלהותו נכנסה ברעות, ואחדותו ויכלתו והכמתו, ושהכל מאתו, וצורך הכל אליו, ושאינו לו צורך אל הכל, יכנס המורא ממנו והאהבה לו, ולא נצטרך לנשמות הזה:

ה אמר החבר זאת טענת הפילוסופים, ואשר נראה מנפש האדם כי היא יראה בהמצא המפחידות המורגשות, מה שאינה יראה כאשר יסופר לה עליהם, כאשר היא אוהבת הצורה היפה הנמצאת, מה שאינה אוהבת "כשיספרו כשיסופר

קול יהודה

אוצר נחמד

צחק ק' פ"ט: בעבור מה שיש בו מהכנס מוראו. ר"ל שלא יקשה לנו על מה שפ"ט' ככה לגלות כבודו כמחמת הגשמים, ואף כי לתאר שיעור קומם נגד מלאים עיני הניזאים גדול מוטל בו, כי ככה מרש שיעור קומם גדול עליו כספר הכחות, שאז כדי להכניס מוראו בנשמות הניזאים: וכמו שאמר ובעבור וכו'. ומה הטעם והמס' המורה בקלות וברקים ולא גדולה, למען יתפעלו נשמות השומעים והזואים לתקוע יראה' ה' כלבבם:

ך אמר הכוזרי והלא כשאלהותו נכנסה ברעות וכו'. ר"ל וכל זה למה, הלא גם על ידי הכרת הכוח בשכלו ויודע ויכלתו ותחמתו ושכלל ממנו, גם כזה יכנס המורא לבנו, ונוסף על זה האכזה הגדולה המגיע להתחמק בזה, וכדרך שכתב הרמב"ם (עין ק"י). והוא המורא הנשמות לא מנסה לבנו רק מורא ויראה לא אכזה:

ה אמר החבר זאת טענת הפילוסופים. והם חורטים עיניו על לנשמת, בעבור שמושים שאין אחר השכל כלום, וכי לא היה ולא נבראו מעולם תמונות גשמיים ומלאים עיני הניזאי, וכמדתם להם שנמדדתה השכל בלבד ויגיע האדם לירי יראה אמתי, ואין הדבר כן, ויובא הניסיון ויכריע בין שניהם: ואשר נראה מנפש האדם. ר"ל זה מנבוא בניסיון: כי היא יראה בהמצא המפחידות המורגשות. אם יראה האדם דרך משל אדם נורא גדול מאד, בדין הוא שהרגש הראות יתמיד לבו: מה שאינה יראה וכו'. כאשר אם מספרים לאדם שקד וכן יש אדם שמראה כזה וכו', אין הסופר מניח שום הדגש בזה: כאשר היא אוהבת הצורה היפה. כשהנפש חלה ד"מ אשה יפה, מדבק בנפש

למסתרון גופא דשכינתא לא למעלה חליה וכו' ע"כ. ועל דרך זה לא ירחק ממך המקום לבין דעתו של הכר כלפי דעה, כי ממסתרון עלום המלאכים הוא לדעהם בעל גשם דק רומה, וגם הוא דעת החבר כאשר דברו. אמת וחמוכה כי רוב המקובלים מקום היחוד לשיעור קומה בלתינו, וכמו שכתב שם החיים הטעם גם הוא לזה כמבואר שם באורך. ובעל ספר הפרדס כתב בשער הכוויים על כתי שיעור קומה וכו', כפי הנראה מהוך דברי הרשב"י ע"ה כי השתמה המתאחדת תוך הספירות נקרא שיעור, מפני שהיה הנומח שיעור לכל הקומה, והוא האומר לספירות די וכו'. ובכוויי קומה כתב, הקומה היא משך השדרה מהאזר הרמוז בבינה כדפירשנו בערש, והוא הנקרא קומה עד סוף הירכים עם כל משך היסוד. מלא קומה בתפארת ולזיק עם הקשר למעלה בבינה, ורדה למטה עד המלכות מקלה השמים עד קלה השמים ע"כ. ועל זה הדגש האריך לבון מוה"ר צרכיאל ז"ל בפרקיו י"ה וי"ט, והוא לפי נורח המקום חזן לנו עסק בנסחרות חלה. אך כמה שהורשנו נהבון לגזור אומר על דעת החבר שהיו כל אלה עמיים מלחיים בצביון נבראו מן הגוף הדק הרומי הנקרא אלו כבוד ה' כמו שזכרנו, וכמו שיהבאר עוד בשתי הבנות היוצאות לקראתנו. והנה חוקן כוונתו שאין לנו להחזיק ולדמות מלהבין כפשוטו ממונת ה' יביט ויזכור בו, כי היה לחוש הראות מנבוא בהבנתם ע"ה הנין הנסמרת שזר למעלה, ואין להפלא בדבר מוראו וכו'. וכמו שהכנס מוראו בנפשות, כי תתפעל נפש האדם מאד מהדברים המורגשים לעין. וכמו שאמר ובעבור וכו', כי היו שם ג"כ עמיים מורגשים מראים, כאמרו וכל פעם רואים את הקלות וכו', וע"ז נלמד שם ובעבור תהיה יראתו וכו':

ך והלא כשאלהותו נכנסה ברעות וכו'. כדברי הרמב"ם בהל' יסודי המורה ע"כ וכו', הלא הנכבד והמורה הזה מורה אלהים וליראה ממנו, שנלמד וזהבה את ה' אליהו, ולאמר את ה' אליהו מירא. והיאך הוא הדרך להבנתו וליראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים והגדולים ויראה מן הכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפלא ומתאהב תאוה גדולה לידע ה' הגדול, כמ"ד דוד תמאה נפשי לאלהים לאל חי, ובשמחש בדברים האלה עממן מיד הוא נרעע לתחוריו ויראה ויפחד וידע שהוא בריה קטנה ספלה חללה, עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמיים דעות, כמ"ד דוד כי אראה

שמיך מעשה אלגעוהיך מה אהוט כי תזכרנו ע"כ: **ה זאת טענת הפילוסופים. לומר דיו מן הדיון לאדם שיפנה בשכלו למעלה אל השגתו ית' כפי כמו, כי השכל נתן במרומים רבים לדעת את ה', וזה לפי דעתם יספיק להכנס מוראו והבנתו יתברך בלבבות. אך אמנה הסיכון ויבנה כמה היא מתפעלת נפשו של אדם הממוגזמה הכורחות, וכו' ואשר נראה מנפש האדם כי היא יראה וכו'. ומה יתבאר כי לא על מנס היו המלאות המורגשות ההנה**

(כ"א כשיסופר) עליה. ואל תאמין למתחכם שיאמר כי מחשבתו מתחברת על סדר' עד שיגיע אל כל הענינים הצריכים באלהות בשכלו בלבד מבלתי שיסמוך אל מורגש, בראות דמיון ממלות או מכתב או מצורות נראות או מתדמות. הלא תראה שאינך יכול לכלול כל עניני תפלתך במחשבה לבריה בלתי קריאה, ולא תוכל לספור עד מאה דרך משל במחשבה לבריה בלא דבור, כל שכן אם תהיה המאה "מנינים מתחלפים (כ"א ממנינים נחלקים), ולולא התרגש שהוא כולל הסדר ההוא השכלי

אוצר נחמד

קול יהודה

רק מועילות מאד לתקנים להכניס המורא והאהבה בלבב: ואל תאמין למתחכם. זו היא סבה שנית לחועלה הגשומה הנכלל במראות ההגה, כי בלעדיו לא יוכל אדם להשיג השכלתו כראוי, ומאד זה לא יוכל לקטו מעלה האהבה והיראה וכמו שיתבאר: מתחברת על סדר. נסה קו להורות כי שוא להם משמתי קום מאחרי שמה על הקהטים השכלי, בהשגש השלם להם הגעת כל הענינים הצריכים אל האלהות בזכות מחשבתם לבד מבלי סמוך אל מורגש מעין הדבר הוא המושכל, אשר ממנו תשא מחשבתם כפי שחר ותחעלה אל המושכל העליון עד יבנם מוראו והבטו יתבדק בקרב לבב. ושמים זו שמענו בהמשך הדברים עד סוף הפסקא האחת עם הפסקא הנמשכת, ולשמיתן כון מן מוצא דבר. האחה כי בלתי מבינים מורגש א"ל למחשבה שמתחבר על סדר מהשכלה דברים מתחלפים אשר מהם יעלה השלימות הנבונה עד שגיע אל השכלה כל הענינים הצריכים באלהות לקטו מוראו והבטו. והורה זה במשלים יתבאר מהם קטוי העמידה על כיוצא בזה בשלימות ע"י המהשבה לבד אם לא יעשה לו עזר מורגש כנגדו. והשמים כי במהשבה לבדה לא יוכל איש למוות בזה אחת כל הענינים הצריכים באלהות לבעבור הסיבה יראתו והבטו על פניו, אשר לא יעלה זה כראוי כי אם בהעציר על גדלו וטובו עד פניו בהשקפה אחת, אשר ג"כ יוכל במהשבה המחשבת שזכר החכר, כי אמנם לא יוכל המהשבה להכריח יהוד ע"י השכלותו על סדר בזה אחר זה אם לא יהיה שם דבר מורגש אשר יוכלו

פה להכנה ותמיד שגם בלאכנה נצווה לפני קלסר פניה. ואלו פניה לא היו לה לגד עיניו, אף אם יסופר לו כעלי כעלי מייסה לא יתן לב עליה. וכן הדין עתן שיהיה הנביא כראש לזרות על דמיון הגשמיים כדי שידבק בהם ליראה ולהכנס: ואל תאמין למתחכם שאמר כי החשבונה וכו'. ר"ל אל ישים לב להתמלכטים שאמרים כי בועמים בשלם כי רב ענינים בועמים תלוי הקייע ומשיקים בהמתם מן אל ון מדרגה למדרגה, מעבור הארץ עד גלגל העליון, ומדברים על ענינים ובעמים עד שמבארים מלאות השם כמותה ע"י מעשים הנאלים ונבנורויו וכו' ילמדו להכנס וליראה אותו, וכמו שדמו פילוסופי העמים אשר לא באו כבוד האמת ולא קלו הסודות מפי ה"י בלמות מבורות נמעמד סבבה ומתמכך הרוח על הלוחות: או מצורות נראות או בחרמות. ר"ל הבורות הנראות והמדמות לנפילים, כעין שמתחבר בוד כנפילים אדמה. והנה לולא אלו המורגשות א"ל שמתחבר נגד הסיבה מתחברו בלבד לעמוד כבוד ה' לפני הסיבה יראתו על פניו: הלא תראה וכו'. ואין יאמרו פילוסופים כי ממחשבתם בלבד יעשו להם כל הכבוד הזה, הלא תראה שגם עניני השכל לא תכלתם המתחכם מבלי מנצח שפטים: כ"ש אם תהיה המאה מבינים מתחלפים. כמו ר"מ שור אחד, שני כבשים, שלש מריאים, ארבעים פנים וכו' עד מאה. וכן פתח ר"ל כגון ה"א אחד, שני שלישי, שלש רביעיים, ארבע ששיות, וכן עד מאה. ואם אין זה המתחכם לקטו עיניו פחות כוב, אך יאמרו המתחמים לתפוס במחשבתם כל הסיבות הנכסיות וסדר מדרגותיהם להכריע עליהם יד ה' ויכלתו והבטתו, עד כי יאספו בעבורה רוח משגש ורוח בעב בלבב: ולולא התרגש. ר"ל הדיבור והקול ותחוק לשון: שהוא כולל הסדר ההוא של

הסדר ההוא השכלי ויזיעהו לפניו בעת אחת, כעיר שחברה לה יהוד אשר יזכירנה המק"ל בפסקא הנמשכת. והנה יתבאר זה אח"כ בלמודו ולולא ההרגש שהוא כולל וכו' וכן המתדרת וכו'. ולפני שירמז ביהחברות מהשבה המתחכם, אל מה שכתב הרלב"ג בראשון מספר מלחמותיו פרק י"ג שהשכל הנקיב הוא אחד במספר, שני שהדיעות האמיתיות תמלאנה הלוכות קצתם מקצת מהלך השלמות והאורה, כי ההכמה האחה מבורא מענינה שהליקיה על קצתם קצתם מדרגת השלמות והאורה, וההכמות הרבונה הם ג"כ קצתם שלמות לקצתם: בראות דמיון פמלרות וכו'. הכונה שפ"ע הוא צריך לדבר מורגש, כחילו החמד דמות מלוח מלוח נעמנת בצורה חומר שיהיה, כמו שהורגנו בו לעשות בעלי מלאכה הזכרון אשר יזיבו להם ציונים המומות מלוח על ואין לגד עינים: או מכתב. שיהיה תרוע לפיו על ספר ודיו: או מצורות נראות. ר"ל שיראה כחוקן במציאות: או בחרמות. ר"ל שירכיב בדמיונו תרועה שחין להם מתח במציאות, והכל הדיק' אחר העיקר שאין המתחכם בזה מספקה לבד. ולפני שאלמדו בשלמות, ראה כי הואשן צפה, וזהו הרגש. ואח"כ שאמר אל מורגש בראות דמיון מלכות וכו', לא יוסב עיני הכרואת אל השלמות כי אם מלך היומן מורגשות בהנעה שפטים, ולמעט לא יעזב הכלל אשר יתכן בו לשון רחיה משם. וכבר ידעה כי לשון ראות תמצא כחמוז אלל כל ההרגשה, כי על כן יאמר וכל העם רואים את הקולות, ראה רוח בני, נעמו וראו, וזולתם. והביאור הנה קרוב אלני מד אמרו אח"כ במהשבה לבדה בלתי קריאה: שאינך יכול לכלול כל עניני תפלתך וכו'. ר"ל להשלים הכונה בכל חלקי השכל: כ"ש אם תהיה המאה מבינים מתחלפים

השכלי בדמויות ותנועות, לא היה נכלל. וכן מסדרת לנביא גדולת האלהים ויכלתו ורחמנותו והכמתו וחיותו "ותמידותו" (כ"א וקומתו) ומלכותו, ושאיננו צריך לכל ושהכל צריכים לו, ואהדתו וקדושתו, במה שהוא רואה פתאום ברנע אחד מגדולת הצורה היא הנבראת לו והודה והדרה, והתכונות והכלים המורים על היכולת, ביד הנטויה והחרב השלופה והאש והרות והזרקים והרעמים המשמשים במאמרו, והדבור היוצא מביניהם באזהרות ובהודעת מה שהיה ויהיה, ומעמד בני אדם, "המלכים" (כ"א והמלאכים) לפניו נבנעים, ויציאת כל צרכיהם מאתו יספיק להם ולא יחסר מאומה, ינביה השפל וישפיל הנבוה, ויפשוט ימינו לשבים, ויקרא "אלהים" (כ"א אליהם) מי יודע ישוב ונחם האלהים, ויאנף ויכעם על הרשעים, ויעדה

אוצר נחמד

קול יהודה

של קבלת המשיח והבנתו ושאר עניני אמונת דמיונות ומעשות ומורשות: לא היה נכלל. לא היה מתקבל לסיבות מרות על לוח לבם למען יאמינו בו ועולם: וכן מסדרות לנביא, ר"ל כמו שסיים הענין במעמד הר סיני לפניו כי העם מעטם הנוכח, כך סדין טהור שיסודר הענין לנביא כ"א הרגש המקובל בגדולת אל"הים ויכלתו וכו': ומלכותו. ר"ל שכן המשיח נשקף ה' לראות על בני אדם ה"ש המסיל דורש את אל"הים, וסוף אותו מדרש משמש, כמו מלך אשר עליו משפט עמו לגמול וענוה, וכמ"ס מלך נחמשת ועמד ארץ: וישאניו צריך לכל. ולומר עם שמכנה לו מדת מלכות אית כדמה מלך כ"א, ששמו עשמו לריבין אל"ה הוא צריך להס כי אין מלך כלל עם, אבל מלך עליון אל"ה נצרך לכל מלבד שכל צריכים אל"ה: מגדולת הצורה: והיא ר"ל שראש אוחס בגדול נשאל, וסוף ג"כ שיעור קומה הנוכח למשלה. והנראה לגרום מגדולת הגורם הסיני: הנבראת לו. ר"ל בענינו: והתבוננות. המדות: והבליים. הגדלים לגבול כשת המעין: כ"ד הנבגיות וכו'. כענין שנאמר וישא דוד את עיניו וירא את מלאך ה' עומד בין הארץ ובין השמים והרבו שלוש בידו ענפים על יחסיים (ד"ס"א כ"א), וכן ניהושע נאמר וירא וסנה אית עומד לגדודו וחרבו שלוש בידו (יובט"ה), על אלו מורים על סיבות הסיני: והוא והרהר והברקים והרעמים. הם הנוכחים במעמד הר סיני: המשמשים במאמרו. ר"ל כי עקד עליהם לשעמם למען יראו כל העדה כי זה אל"הים עולם ועד, ולמען יפחדו ותקמם שערות כשרם וינע לבנם מפחד ה' והדר גאווה, וזכאת נכנע לל העם כשכנעו גדולה, וזו ילא דבור ה' מניינים, ומתחמת כל העניינים המורגשים אל"הם נתקד דבר ה' בלבם וקבלו דמיון בליהם ויבירלא, ומכ"ס כי לנעבור נכות אל"הם כל האלהים וכעבור תהיה יראתו על מיכסם לנלפי התנאי: ובהודעת מה שהיה ויהיה. וכן כאלו פסטיים קים לנביאות, כמ"ס בל"הים ויהיה ה' ענוה וכות גדולה סוף וכו' והאר היות רשע וכו' והאר כרעם אש וגו', וסוף הודיע אותו הסם יתב' הסתיחות לבוא: ומעמד בני אדם. כענין שהודיע אל"הים שאמר לו שוב לדרך וכו' ונאלט ונשאת את חולל למלך כל ארש ואת ריחא סוף כן נמשך למלך כל ישראלי ואת אל"הש פתשח לנביא מתחין ויהי סנמלם מתרכ חולל ימים ויהוה וכו': והמלכים לפניו נבנעים. סוף יתבנד' הסודר מלכין ומקיס מלפין, כמו שזכר כמה שאלה הניאל שכתב בסמוך, ולנטח אשמו שר"ל בל"הים סוף ג"כ מענין זה שנאמר כדניאל אלף אלפין ישמשיה: ויציאת כל צרכיהם.

כ"א ארש ארשי שור גר חולסה, כי כרוב מימיסה כן חתקה המתשבה והסכלכל לכלול מספרם. ולנטחח סאומרת ממנייס נחלקים, תהיה הכונה אל כמה מיני מספר נחלקים זה מזה, כגון אחד, עשרה, חמשה עשר, עשרים, וחולסה, תהיה המלה המונבנת ממנייס כאלו. וכון כזה אל רוב העניינים הצריכים בל"הים, כענין הגדולה והיכולה והרחמנות והכתיבה חולסה שיעבור כסמוך, ולקיים דברו הקודם כי זולת מורגש יקשה מחד על האדם לחנך מחשבתו על סדר ער שיגיע אל כל העניינים הצריכים בל"הים כלאמר: ולולא ההרגש שהוא כולל וכו'. הוסיף כזה טורח ההרגש כדי לכלול בזה אחס הסדר האוא השכלי ע"י דמיונות ומורשות נכנסו לגדוד, ודמיון הסועותיס בדבור וכו'אל, וזה דוגמה מאמר המלך בפסקא הנמשכה בעניני המדינה הנראים גם יחד לצורך הכנסת מורל צמים וזהבנתו בלב המשיח, כמו שזכרם וכמו שיהבאר עוד כמה שיבא: וכן מסדרת לנביא וכו'. הכונה כי כרנע יראה לו לנביא כל מה שצריכה על מדותיו ויתבנד' להעלהם במחשבתו על סדר מתחנך ומתחלחל כמו שקדם, ובהשקפתם גם יחד יתחדש רשם חוק כנפשו לאהבה ולייאלה: מגדולת הצורה היא הנבראת לו וכו'. כמו שבהבאר כל כרס סוף ג'. והנה כל עניני הצורה הללו אשר יזכיר מנועליס הם אל השגה החאריס שקדם וזכרם, אל"הם שהסדר בהם בלתי שומר תמונה בדין הקדימה והסלימור. ואין כזה הקדמה, כי כלשכר הודעתין בשלישי סימן ו"א יש אשר יהיה הענין הכלתי מסודר יותר נכרח מן המסודר לפי מקומו אשמו, כלשכר הוא כגדוד, כי להריות שכל ההשגות האלה נראות פתאום ברנע אחד כמו שזכר פעמים, היה לו הכלי סדר למדר, הוואלי ודין הקדימה והסלימור והככל בעניינם. והנה כל אלה חנכו בל"הים הכניאו להעמידו על אחתה חאריו יתב' אשר על ידם יתשח אל מדרגה מורלו ואתבנתו: ומעמד בני אדם והמלכים (כ"א והמלאכים) לפניו נבנעים וכו' גם את זה לעומת זה יראה הנביא כעין נבואתו

אל כל דידיי ארעא מתחו יתבנד' לגדו: יספיק להם. די ערפם כמ"ס ויתן להם ללל כער: ויקרא אליהם מי יודע ישוב. מי יידע שחטא ישוב נחשונה, כי הוא יתבנד' הן נחשונה, כמ"ס סתון הארזון מוס רשע כלא כשור מדרכין נחסי (יחאאל יח'): ויחם אליהם. כלומר כניאו ונחם ענת סהכ"ס נחם על כרעס: ויבאק ויכעם וכו'. כל זה

יעדה מליכין ויקם מליכין, ולפניו אלף אלפין ישמשוניה וגו', כל זה והדומה לזה יראה הנביא ברנע אחר, ויבנם המורא והאזכה תקועים בנפשו כל ימי חייו, והולך כל ימי חייו חושק הומה ומבקש שיתראה אליו פעם שניה או שלישית. וכבר נחשב לשלמה לזכר גדול השתי פעמים, "באמרו (ל"א כמו שאמר) הנראה אליו פעמים. סתי הניע הפילוסוף אל כזה "בתבונתו (ל"א במחשבתו) :

ן אמר הכוזרי לא יתכן זה, כי המחשבה איננה כי אם "בספור דברים (ל"א בספור הדברים), לא יתכן בה לתאר שני דברים יחד, ואילו יהיה אפשר לא יתכן לשון הטעם לכלול אותם יחד, כי יחלקים אשר נראה אותם מהמדינה "ואנשיה וחלקיה

אוצר נחמד

קול יהודה

נבואתו, כי כל בני חכם והמלאכים ביד אל חכם ולגיו יכרע ויפול, ע"ד ראייתו חס' יושב על כסאו וכל נבא השמים עומד עליו מימים ומשמלו: הומה. ר"ל שמעיו כמו עליו מרוב חשק: או שלישית. למי שכבר נראה אליו שנית, כשלמה שמירר בסמוך: וכבר נחשב לשלמה וכו'. הכוונת שהיה חשוב בעיניו למדרגה מעולה מאד מה שהשיג מראות אלהים לעומתם, כי זה הוא ענין הכתוב במס' שהודיע הנראה אליו פעמים, כמלפני בנדועה דבר יקר וחשוב אצל בנינו: אל כזה. רוצה לומר אל כיוצא בזה :

נראה לכניא נראה מורגש ע"י חזן ס' להראות כל אדם: ולפניו אלף אלפין ישמשוניה, וכדור רבין קדמוני יקומן. וזה מורה על שכל המקיים המצוות בעולם כשגל אין זכר מעלתו ס' אמר וכו', וכמאמר חז"ל אין אדם עוף אכזב למטה אלא ח"כ מכריזין עליו מלמעלה, כי אין מספר לגדודי הסבגה הרודים בעולם כשגל בקדושתו יתב' : וסוה. משון המו מעי (רמיה ל"א). וכבר נחשב לשלמה לזכר גדול השתי פעמים וכו'. כלומר וכבר חשב הסבג כהוונת זה למעלה גדולה כמו שהשיג שלמה מראה ס' שני פעמים, כ"ס' ויהאק ס' כשלמה כי נסה לבנו מעט ו' אלפי ישראל הנראה אליו פעמים (מ"א ל"א). והרי עם כיוון שסיס חכם מכל אדם כענין שלמה וכו' נתן חכמה שלמה, והאמר ויחכם מכל אדם, ואילו סיס סדקנות כס' מעט אחר כשלמה הפילוסוף כבר סיס ראו שיאמר סכנוס ויהאק ס' וגו' כי נסה מעט ס' אלפי ישראל חכמה בלבו, כפי משלבו חכם כשלמה לא תחיס לו הפלא כנעונו מן ס' רק בעבור כי נראה ס' אליו פעמים: מתי הגיע החילופים. ואם שלמה לא הגיע למדרגה זו רק שתי פעמים ס' לפני הפילוסוף להלך נגד רוח החיים במחשבתו בלנד מלני קבלת הניבואים מאחזי דתנו :

ן לא יתכן זה. שיעיב הפילוסוף במחשבתו אל מדרגה עליונה כזאת: כי המחשבה איננה אלא בספור (ל"א בספור) וכו'. הכי קורא שמה מהחכם על של חשבונות רבים אשר לב אדם יחשב לו ומשופט מחשבתו בהקשה שכלית מן הידוע אל העולם ומדבר לדבר על סדר. ח"א בספור (או כספור) דברים, כי האדם חספר והולך דברי שמונתו עקרב לבו ומוציא חספר כנחש. לבלב בשם יקרא בזה אחר זה, והיה פעמו כפעם וכספור חס הכוכבים, או מענין ויספר לו אחר כל הדברים. ונהיה חספן כן כן לא יתכן בה לתאר וכו'. כי כמו של יתכן לספור או לספר שני דברים כאחד, כן לא יתכן גם במחשבה. ולפיכך ח"א להחכיר מהחכם ולכלול גם גם יחד כל הסודר הטכני הרצין באלהות כאשר זכר בקדומת, חס לא יוצע לפניו מורגש כולל כל הסודר ההוא בבת אחת כמבאר שמה. ומאשר לא חסל מהחכם בבת אחת לכלול כל הסודר בהשקפה אחת בלתי עזר המורגש, גם אהבו ית' גם יראתו חכרר ממט. וחכיה יקירה נודעת אלו למעלה הרגש הראות, על מן הפלג בורארתו לתאר כי בלמדיו לא חושג מדרגת מורג' פעום ואהבתו בלמותו. כי אינם לא למראה עיני המחשבה יבלם זה, גם לא להשמעת חושים, ויותר מוש הראות לבדו אשר על ידו מושל הכוונת

ן לא יתכן זה. והרי שלא יתכן להעזר במחשבת כל מעשה חוקר דרכי אמונת לרובק בעבורה כס' : כי מחשבה איננה לתאוב מתשבות, ומאין תאוב מהחכם בלב אלא מן סדרי החספר לו, כנס כל החספר והמשמע לו לבו כמו נד בעשמותיו, וכן דרך הושכל בקשרי הטעמים המושכלים אחת אחת כזה אחר זה כסודר ענייניהם כוונת עליו מושכל שני ושליו: לא יתכן בה לתאר שני ענייני יחד. לא יעיר לדבר בדבור אחד שתי מלות: ואילו היה אפשר. ואשילו סיס אשר לדבר שתי דעות בדבור אחד: לא יתכן לשמוע לכלול ואומר יחד. לדעת ענינם כאחד, כי אין מלן פתח הדבור הכוונת באלו נכנס בסדרים מושלם אחד חטוטס, ואילו ישמע האדם שתי מלות כרגש אלא מתחת בלבו וערוב סמטוטס ח"א לאון לשמוע, ואין שמישה דומה לראיר, כי סנין תראה כרגש עניינם כרגש אחד: כי יחלקים אשר רראה אותם וכו'. עם שהנין רואה כשהוא אחת סס סכנס ע"ד

לפינו החוש הכולל יותר מחכריו. והלרות על יתרה, חוש הראות על חוש השמיעה נשל משלו בענין המדינה, חס שהיה מסודרת במשפטים ידוקים וכל עניניה מהוקפים על ישר מכל דד, על דרך המאמר הכתוב ידועלים הכוניה בעיני המבטרה לה יחדו שכל עלו טעמים כבטי יח וגו' כי שם יתנו כסאות למשפס, שהכוונת להרואת על סדורה לכל דבריה ולכל משפטיה. או שהיה המדינה בהקף זה. והנה כאשר עיני אדם החזינה בככמה אחת מיפריים במדינה הכבדה או הקף זה בזולתה, או ישעה רוחס חזק בנפש ותכנס מיד בלב כרואה אהבה או שנאה כפי מה שישבול עיני הטעם, מה שלא יקרה כן לשמע און אשר בו יגייע סדריים

(כ"א וחלקיה) בשעה אחת, לא ימבלם ספר גדול, והנה נכנסה האהבה במדינה או השנאה בלבי כרנע אחד, ואילו היו קוראים עלי זה בספר לא היה נכנס בנפשי, כל שכן שהמחשבה מתבלבלת במה שיפגענה מן המעות והדמיון ומדברים שקדמו, ולא יודרך לה דבר שלם:

¶ אמר החבר אבל הם כבעלי העינים התרושות אשר לא יוכלו לראות האור ההוא, וצריך שנמסוך על הפקחים אשר קדמונו אשר כה בהם לראותו. וכמו שהפקח לא יוכל לראות השמש וזורה עליה זולתו, וישינהו בהבטה אליה

ההמנע

אוצר נחמד

קול יהודה

עד שלא יכלנו כספור על ספר גדול: והנה נכנס האהבה או השנאה בלבי במדינה. ר"ל כסוייה מן מדינות סגסו המעשק לחת על מעשיהם וספק לבי לאסוב ולבטח כל בני המדינות יחד כפי מעשם אשר עיני ראות, מם שלא סיס נכנס בנפשי אילו היו קוראים לפני עינייהם מן הספר, כי מה שהאדם רואה עושה רושם הרבה יותר מן השמיעה: מן השעות. כמוסל: והרמיון. שמדמם לאיו עיניים שאין להם מראה כלל: ומדברים שקדמו. השכל והמחשבה מושכת לב האדם להאמין עיניים לפי הדברים אשר חשבו בס וקושיים בלב מקודם: ולא יודרך לה. לנגש לא מנאל דבר דן בלי תפועה עינים ולא שיהיה בשלימות:

¶ אבל הם כבעלי עינים התרושות. לא זו נכנס אלא שם כל מעשי חקיי עינים לא לעור ולא להועיל, כי אז חקר בעיקר ידעו, ואינו רק כראות בעלי עינים כסגורות ואינם מסווחות רק מעט כסדק: האור ההוא. ר"ל כראוי: על והקריא. סם הכריאם אשר יכלם כרבת שמים מעל וכדור ס' עיניהם זרה: וכמו שהפקח לא יוכל לראות השמש. ר"ל כמו שאמרו מי שזרז על כנון לא יכול

כזה אחר זה. ח"ל כי החלקים אשר נראה אותם מהמדינה וכו' והנה נכנסה האהבה וכו' ואילו היו קוראים וכו'. וכבר הורה הראש"ע על מעלת הלאות כזה, באלמו ס' שמוע על ויסתר משה עיני ח"ל, כדרך כי ראייה אלהים פנים אל פנים וחלל נפשי, ושער העין משער השמים, כי ברנע מאלד יראה המומות רבות רחוקות עם קרובות, ואין ככה שער האזנים והאף והחך והיד, ובעבור יראתו הסהיר פניו, ע"כ. ולאפשר עוד להסב הדברים כלפי מה שאמר החבר בקודמת שח"ל לכלול כל עיניי החפלה במחשבה לבדה בלתי קריאה, ושלא טול לספור עד מלה ד"מ במחשבה לבדה וכו'. ומהיה כוונה המלך להורות כאן כי ח"ל להגיע אל מדרגת מוראו יח' ואלתו בזולת מורגש נראה לעין, כי לא יסיפק לזה ספור הדברים במנפאל. על כל אשר כי לא התחשבה שאין עמה דבר מורגש אין ספק כי לכל הפחות לא היה רק ע"י ספור דברים כאשר דברה. ואמנם הספור הוא לא יתכן בו (כי זה משפט הטעמה לפי אדם זו) להאר שני דברים גם יחד, מבלי אין בני אדם לא בדבר אחד נאמרו אלא כזה אחר זה. ואף אם נעביר על השקדוה זה עם היוון נמנע, עדין יפגשן בדרך נמנע אחר, והוא כי לא תמלא און משמוע שני הדברים גם יחד כלאר הכולל בין לראות כמם דברים נראים אחת להיותו החוש היוחר כולל כאמור: מן המעות וכו'. מספר והולך מולפת המחשבה ומחה פנים. ואמרו מן העעות, רזה בו כי בהאלפת החולדות מכה ההקדמות אדם חושע מדרך השכל בפנים שונים: והרמיון. שיהעבר לו היוצר האכלי בדמיוני ויחשוב על אמחה הקדמות אין בהן אממות כלל: ומדברים שקדמו. והשעות שטעו על אמחה המורגל. וכבר ידעת שז היא הגמתי אלא המורה אסבה רביעית מסבות המחלוקת והבלבול בעיניים, באלמו ברשעון ס' ל"א כי האמנים כבנכנס אורכים מה סבורלו בו ומוסיס אליו וכו': ולא יודרך לה דבר שלם. כי בכל עה השכון עננה על מחשבתו של אדם מפני עטפת החמר אשר ארה להכרתה, והנה היא לא מסוכרה וכה בעינייה, ואריכה היא לפשר המורגש אשר על זור היוצר השלם ירוממה. והוא מה שהלכנו סביבו מסוף סימן ג' ועד הנה:

¶ אבל הם וכו'. בלומה לא סוף דבר שיבצר מן הפילוסופים אשר יחמו לפשוע להגיע למדרגת השלמות האלהי בזולת הסמכס אל מורגש כאשר דברט עד הנה, אבל ג"כ יחשב זו בהקס לדבר נמנע, כי הנה סם כבעלי העינים התרושות וכו' שקדם זכרם במשלו סימן ג'. ומחה כנפי לשונם ימכה, כי הפילוסופים גם הם עם היוחס קצרי יד ההנהה כאמור, ימט בידט אכמים ועולות בהקיריותיהם העיוניות ועשינו לה' אלהים כמה בהשגות כמה עיניים אלהיים על ידם, כמו שיעשה הפקח ובעל העינים הסקרותו כמחבר ממה: וצריך שנמסוך וכו'. כמונו כמזהס נריכים אלו למאוך על בחויה ל' ונבזיו, והם הפקחים אשר קדמונו וכו' שזכרו סם הם סימן ג' באלמו ומי שנכרלה לו העין ההיא הוא הפקח בלמה, ויראה כל בני אדם כעורים וזרם ויישרם, ע"כ: וכמו שהפקח וכו'. אחרי האלה האועלת בדברים המורגשים הנראים לנביאים כמחבר סימן ג', הורה על עיני השגהם שאינה בכל מקום ובכל זמן רק בפנים מיוחדים ובמקום מיוחד כמו שיכבאר. והוא מה שהורה על יצארו על מקום זה הגאה בפסקא המכרת, וממק עבר על בלי היות לו שעה העושר להשלים עמט שמה, ותמה המקום הזה ימלא את חמרונו. וכל כה דברו, כי כמו שהפקח לא יבא בכל עה אל האשם לראות אופה בלשון שיסכן לו להארוח אלא עויה כמו שאמר, וכבנתי ימלא

כזה

החמנע, אלא "בעתות היום (כ"ח בעתים מן היום) ובמקומות נשקפים שהשמש זורחת אליהם, כן הפקח באור האלהי יש לו עתים ומקומות, בהם רואה האור ההוא, והעתים הם עתות התפלות, כ"ש בימי התשובה, והמקומות הם מקומות הנבואה: **ק אמר הכוזרי** אם כן אני רואה אותך שאתה מודה ברבי השעות והמקומות כחוזים:

מ אמר החבר וכי אנו דוחים שיש לעליונות מעשה בארציות, אך נודה כי המשכי

אוצר נזמר

קול יהודה

כזה אין עמינו קשיי ההשגה בלבד אלא נ"ל מהם הנחמד, ונ"ל וישיגוהו בהבטחה אליה והחמנע, נ"ל שישגי את האלק בהשגה אל השמש המנוגת ובלתי אפשרות: אלא בערות היום. נ"ל שאל"ל לרואנו זולתו בעד יומם ממחזק שמש עד מנוח, אף בלילה הראונו נמנעת. או יתבאר על פתוח היום שאין השמש צנטריתו ותקופו כפתוח הכקר והכרד שזכר בשני סימן ז', כי מה שאמר בזה סימן ג' ששמש השמש לא חוכל עין להביט אליו, כבר תהיה שם נשם זוכה, אבל שלא בעת זוכה עין חשורתי. ויסיור פנים לזה שכתוב צ בעמים מן היום. ואלוה הביאור הראשון מתחם יסר לפי הממשל: ובמקומות הגשקפים וכו'. שלא יבא כמערות נזרים ובמחלות עקר המקום שאין האורה נכנסת שמה. והנה כמו שיקרה לפקח הזה בראיית השמש הזאת שיה לו בראייתה מקומו ותעמו הראוים לך, כן הפקח באור האלהי וכו'. במקרה הפקח בלור השמש נ"ל הוא יקרה: ובמקומות הנבואה. כבר קדם להאיר סימן ג', ויוסיף מה כה הביאור עליהם כדבריו האמתיים:

ק אמר כן אני רואה אותך וכו'. אל"ל ששמש נמשל פנים לשעות ולמקומות, כדי ארתה כודה ברבי השעות וכו'. והם המחזיקים עצמם כרביים בידיעה ענין השעות והמקומות, כחוזים בטובים הקמומים חקיקים לפי מקומן ושעתן. ולפי זה יהיה לשון רבי מרדכי, כלשון על כל רב ציפון, ורבי המגן. והכונן אל"ל שהלשון מופשט אל הטובים החושלים בשעות ובמקומות, כי אלה ידעה ואלה שמעת את אשר יחמו החושים ממשלת חלהל כל יום לאחד משבעה טובי לבח, על דרך חל"ם כל"ם, וכן על בחלת יום ראשון שבת השכם המשול חמה, וכן על הסדר עד סוף שבט שנת, וחומר חלילה עד שמוצאי

יכול לראות השמש ולהורות לאחר שאינו רואה, לומר שם השמש עומד על הלקך, ויוסיף הפקח הוא כשכנס שיעיב אליה בכל מה שהוא חזן: והחמנע. כי נמנע כי אם יסר השמש מתת הלוחק תשח חושך יוכי לולו, וכן אם תתכנס בעיניו אין רואה אותה, וכן אילו היה בשמחות קרנים במקום שאין השמש זורח אל ימין ישראל משם: אלא בערות היום. מלבד שנת היום והשמש עומד על הארץ והשחקים כסירים מנלי עיניו, והוא במקום מימור שזירחה מנעת אליו: ערות התפלות. שזה ה' נמצא אליו, כמ"ש מי כ' אלטיש בכל קראנו אליו (דברים יד'): כ"ש בימי התשובה. שעתה הסיים שבין ע"ס ויובכ"ס, כמ"ש חוב"ל בימות (דף ט"ע) שאילוני ימיר נענה כסם בכל קראו אליו, מפני שסם עשות סרטון: במקומות הנבואה. הרץ ישראל:

ק אמר כן אני רואה אותך וכו'. מזהר ששמש חולה נלוי אור אלתי בזמן ובמקום, כנה נחה יד לנעלי האלפנצנינות והשמונים הדורשים על השעות השכנסה היא אם חיה, והם שי בה דרכי הכללה והם אין, ע"ש משתכח שפוטמייס אבר נתנו כל הכנסה עולם השכל לנכנס כוכבי לפת ש"ס חוב"ל, ולי"ב מלות, ויבנו להם בחים ולשמש שמו חסל כסם, עד כי יא' משעטס לפי דרכם לזרחה על השעות שפוצה היא אם רעה. וכן יתלקו להם כל המקומות שיאוב, ועל משתלהם יפקידו שומרים, בלמרחס מדינה פלונית תחת שול פלוני ופלונית תחת מזל פלוני, ועל המדינות ילמרו איוו זה כסר ראויו לרעוד שכל המושל בקרבו, וכמה שזכר כל האדם משפטי הטובים והלתיים בתלמן אלה החושים והאחרות לפי השער המול המיוחס להם. הפך אלה נמשלת אליהם אליה כמחם, כשמחלקן מקומות השעטת אור אלתי כסרדיך שמתן שם בעיני: ברבי השעות. לשון מגדלי השעות, כמו על כל רב ציפו:

מ וכי אנו דוחים שיש לעליונות מעשה בארציות וכו'. עם סיוע שלא נון להאמין הנבלי האלפנצניטים סופתיים כל מה בשלם השכל כמשער הטובים בלבד, עכ"ל לא עכל לדחום שיש לטובים וכפליהם שום מעשש עולם השכל: אך נודה כי המשכי ההויה וההפסד סחמת הגדלגל

הממלכה ללכנה בחלת יום ג'. וכן סובב סובב הולך בשעות עשה אחר עשה, וכן יתגלגל השלשמה לכן אחד מהם בחלת היום המיוחד אליו לחמור, ויקראו לעצמם הימים שמתום אשר קראו לעצמם השמרתים ציה חיים יומו. וממשלתם בלילות היא משתכח על סדר כל"ם חל"ם בחזרה חלילה. ולפינן המקומות חיה לכל השמים מה שהלמן החושים כל המקומות הישוב לשטים עשר חזרות, כי הושם משתכס בהרץ אל מקום זה יסוד להם ונקבו בשמות שרי עם ועם מדינה ומדינה. והנה מקום אלהם משועבד למול אחד יוסר מחולט, והנה גם לדברך חבר נאה, משוא פנים יש למקומות ולשעות, ומה יקרא לך לנחום בזה אל דעת החושים: **מ וכי** אנו דוחים וכו'. והרי הכבוד מודיענו בהגתל עליון נוים ונ"ל יבן נבולות עמים למספר נ"ל ישראל, ובה ביאור הרלב"ג עליו שהוא הקיסר נבולות עמים למספר בני ישראל שהיו י"ב, והרמב"ם שם שנבולותיהם כחלוצים שנחלו, הם לפי משלת המזלות המיוחדים לפומה אולם וס"י י"ב. עד סוף דבריו הלקוחים מניח אחרים הראש"ע אשר כתב שם ל' האויז, והכונן בעיני ש' אל לביד רשו למבינים.

המשיכי ההווה והתפסד מחמת הנגלגל, אבל הצורות מאת מנהיגים ומוליכים והשם אותם בלים להקמת כל אשר יהפוך מן ההווה מבלתי שנדע לחלק אותם. והתחזה טוען שהוא יודע לחלק ולהבין, ואנחנו מכחישים אותו בזה, ונגזור שאין בשר ודם משיג לזה, ואם נמצא מן ההכמה ההיא דבר סמוך אל הכמה אלהית תרית, נקבלהו

קול יודעה

אוצר תדמוד

הגלגל. בואת נודת כי הנשך כל הסרכס וכל רוח חיים אשר נגופות וכן הספסד שגלגל אלו, הכל מן התעטס, וכל סיבה שנגופות לא תשגם ולא תספד רק מ"י התעטס, וכל התעטות שזשיקן מתעטות העלוות שסיף תעטת נגלגל העלוין עם כל הגלגלים שבתוכו ותעטת לא נכח השמים, אשם שאין טעולתם כדלון וזכוותם אך הם כיד ה' נהרון כיד החלז, ולכן אין התעטות שיאלות מנסבס הגלגלים. מסודרות ומגוללות על סדר אחד ולא מתפסיס לתו חיים, וכל אשר רוח חיים נבלשו אף כל צומת ומפסיס לתו חיים לא יתסו מכה תעטות הגלגלים בלבד, כי צורק כל דבר הסוה מנין להם, לנלח ה' נכחות הטון רוח לכל כשר ויורה להטמיד הסורכס והלמיתם טעומה, וכל התעטות שאלו מרגישו כעולס הטלם הכל הם כרוח ה', וכל הסיות ממני ילאו, וכפי השלו מולין התעטות כדרי שיוכסרו לטויה אשר גורס הכמות. וזס שאלר חכל הסירות וכו': והשם אורחם בלים וכו'. סכל כנח השמים ונכלח ליתוסם לו לבלים לעשות כל אשר יתשון: מבלתי שנדע לחלק. ר"ל מלחר שכל הסיות נמשכות אחר השלו יתפדך, מאלו שזן שוכני כתי מרגישו ליתוסם לחלק כל תעטת ותעטות לתם כסם לכל פרישו הסוים והספסד לפו חומים והסירות לתם אורחם יורה להמכך מכינים, אך רק רוח ה' משיגים מ"י עומת תתמות ורועת עוזו נגלותם ע"י: והרוח טוען שהוא יודע לחלק ולהבין. ויחמר ד"ט אם יסוים כשטם כמנכך קן וכו' כוליו טלוי ומול טלוי מרגישו אליו קן וכו' הסירה אף סויו או כעמלה סלויית ורדמותו, ויחמר ככחו זה שידע כל התעטות המתסוים כרנע כואת ומשם כל חקירי הסוים, סלח שיק נסכו וסוכו מתחלה, וכנח הכרתי כוס כרלס מלחר ה': ונגזור שאין בשר ודם משיג לזה. זה סויו דבר שאלו להשיגו כסום עיון ותקירה ארס כי מי נל כסוד ה' וליסם סויו שידור חרן ועל מל חריתם סענו, וכמ"כ שידעם חקוק שמים אף פשיס משטרן בלחך (לויב ל"ס): מן ההכמה ההיא. ר"ל מעניני אלטנטינות: דבר סמוך

וכן זקדך, והעטס כמו אשר חלק ה' אליהך, כי לכל חלק למטה חלק למעלה. וטעם למסכר בני ישראל, כאשר אמרו חו"ל כי צורח יעקב חביו חקוקה ככסל ככבוד, והוא סוד גדול, והכד כי חלק ה' עמו, וזו היא המעלה הגדולה שלח עשה מן לכל בני וכו', ע"כ. ויחירו כדביו אל מול פניך מ' ולתחנך בלחרם, אשר חלק, דבר מופסו הוא כי ים לכל עם ועס טוכב ידוע ומזל, וכן זי מול לכל עיר ועיר, וכו' שם ישראל מעלה גדולה לטויה ה' וינלס ולא טוכב להם, וסכח שישראל נחלת ה' ע"כ. ולחל החכס מכל הלוס לכל זמן ועל לכל חמן השמים עת ללדה ועת לחות וגו', ויבולרו על דרך כעל העקירה, כי כל הדברים אשר יתעטעו השמים אליהם מליחה מין שיויו זי להם נטויה והכרעה כענינת מלד הזמן החלוני כנחל שאים, או הדבר הקורה דרך כלל, והעט עמנו אשר בו מטיה הנמיתה או הדבוק או הנגוד, הוא השלס המיע לכל חמן חחה ההכנסה השמיטית המתודרת מיד הלוסיס כנחלת היורה וכו', ע"כ. וזהו כנלד חמרי כי התכר כי חיון לדמות מה שאלמו החוים ככלנו, אך כשפסם עם החלוי שהסנה כלחרו אך נודה כי הרשוכי (ו"ל משני ו"ל חמרי) הדרויה ורהפסד וכו'. והוא דבר כרלסון ס' ע"ל כלחרו, אבל ים ליסודות ולשמש ולירת ולסוכבים טעלים על דרך התמוס והקירור וכו' אבל היור וכו' לא יחייסם כי אם לחכס יכול וכו', וטעה דברו כעליתי סימן ל"ג כלחרו ולחמה הוא כי העכטים מודמיתם לקבול המעשה כפי ערכם מתחום והקיר וכו', גם כהמיסי סימן כ' כפקדמה השנית אשר שיש להודות כסכות סלמיות אך שאינם טעולות אבל הם סכות ע"ד החומר מן ע"ד הכלים וכו'. וסם כפקדמה

השליטית נלמר כי סבורה יתכרך וטון לכל חומר הסוכס שצורות וכו'. וזהו דברו כנלן, כי השני והכנס החמר והצומת הספסד כסוים והספסד הוא מחמת הגלגל, אבל הטרות הם חלפת הלוסיס יהב': מבלתי שנדע לחלק אורחם. לדעם חרן יוכנע הדברים כליחה תקוס וכליוו עשם ככרם, כי לא השמח כעכס חלס הסנה זס כפקדמה כעלית, ח"ל והרוחיה טוען שהוא יודע וכו' ואנחנו מכחישים וכו'. וככר כנח ה"כ אכרסם כ"כ חייס כפקדמה סכר צורה חלרן, שהחלק סוה השני מתכמת הסוכבים הוא על התמורעות המתחדשות בלחך אשר מלכותם הסוכבים מעידות עליהן וגורמות להן, ולחך יוכל חלס להביין אורחם למכך כואת מרגישותם המסרות מין הקורות כבלות כצומיכס או מן הכסיוטת סויה מסרו להם קדמוניות וכו', והוא רלוי להקרה מללכח הנסיון וכו', עד חלרו ולחן החכמים השומדים ע"ד החכמה מטיין לה כל התעטס השלח, מפני שרלויחיתם חיק רלויח כעוות וכלס כלות מן הסכרות והכסיוות וכו', ע"כ: סמוך אל הכבסה אלהית תוריית. שכוולתו ידעישו מדרך הקבלה כיד כל כנבוי כל חחה. וכיון למה עזכר שמואל (כבס מ' מלחין) שזמן הכקוס רלוי לטויה כחלד ככחם וככרטי וככרטי שבת, וקשבו עליו כעלחם ככחם מלי טעמח לא משוס קדימתם מלדים כצוני (ס'י) שחל מלדים שמשם בו זוגות והוא מול ממונה על כל הטרקטיות, והצוות קשים שסם רשות לשדים כדלמריקן ככפטיס, וענין השמות סוה סוה כי לטויה מל מלדים מתחיל שמושו כעכס כלסויה של יוס נ' ולחר ככע חורר לשמותם על סדר חרחת חלילה אשר זכרס כפקדמה, ונלחח חורס שמושו כעכס שמינית כיוס וסויו אונות) מעלי שבתח נתי קיימת כצוני (ס'י) נפי